

The book is owned by สมาชิกชมรมนักอ่านสามเกลอ
Type to Word document by สมาชิกชมรมนักอ่านสามเกลอ
Convert to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

นิกรเจ้าเล่ห์

โดย

ป. อินทรปาลิต

นิกร การรณรงค์ นิสัยแปลกอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นนิสัยคล้ายกับคนมีเงินทั่วไป ลงอยากได้อะไรแล้ว เป็นต้องซื้อหาเอามาจนได้ถึงแม้ว่าต้องเสียเงินทองสักเท่าใดก็ตาม เขาพบประกาศแจ้งความในหนังสือพิมพ์ต่างประเทศฉบับหนึ่ง ซึ่งเป็นประกาศแจ้งความขายเครื่องบินจำลองขนาดเล็ก ใช้เครื่องยนต์สูบเดียว รูปลักษณะของเครื่องบินที่เห็นในภาพ เป็นเครื่องบินขับไล่ประจัญบานแบบใหม่ของกองทัพอเมริกัน เครื่องบินจำลองนี้ปีกกว้าง ๓ ฟุต ใช้เบ็นซินเป็นเชื้อเพลิงสามารถบินอยู่ในอากาศได้ ๑๕ นาที ด้วยความเร็ว ๒๕ ไมล์ต่อชั่วโมง รายละเอียดในโฆษณาปรากฏว่าเครื่องบินจำลองนี้เป็นประดิษฐกรรมอันยอดเยี่ยมของบริษัทผลิตของเล่นแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก ราคาเครื่องละ ๑๒๐ ดอลลาร์

นิกรสั่งซื้อเครื่องบินจำลองดังกล่าวนี้ทันที ส่งเงินไปให้พร้อมด้วยจดหมาย บริการต่าง ๆ ของอเมริกันย่อมนวดเร็วทันใจและให้ความสะดวกสบายแก่ผู้ที่มาติดต่อมาก หลังจากนายจอมทะเล้นส่งจดหมายและเงินไปทางเมลล์อากาศเพียง ๑๐ วัน ทางบริษัทจำหน่ายเครื่องบินจำลอง ก็ส่งเครื่องบินมาให้นิกรเครื่องหนึ่ง โดยทางเมลล์อากาศเช่นเดียวกัน พร้อมทั้งสมุดคู่มือแนะนำวิธีใช้เครื่องยนต์ ตลอดจนการบังคับเครื่องบินให้บินตรง หรือบินเป็นวงกลม

นิกรดีใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อเขาได้เป็นเจ้าของเครื่องบินเครื่องนี้ ส่วนต่าง ๆ เหมือนกับเครื่องบินจริง ๆ ไม่มีผิด ผิดมือประณีตมาก นิกรใช้เวลา ๒ วันอ่านสมุดคู่มือการเล่นเครื่องบินจำลองอย่างตั้งอกตั้งใจ แต่แล้วก็อ่านไม่รู้เรื่อง คืออ่านได้แต่แปลไม่ออก

เขาอุ้มเครื่องบินของเขาไปหา ดร. ดิเรก ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ในตอนบ่ายวันนั้น

"เฮ้... หมอ ช่วยหน่อยเถอะวะ"

ดร. ดิเรกเงยหน้าขึ้นจากกล้องจุลทรรศน์ ซึ่งเขากำลังตรวจหาเชื้อพยาธิปากขอจากอุจจาระของคุณหญิงวาด

"บา... ไม่เป็นอันทำอะไรเชียวนะกร แกกลายเป็นเด็กทารกไปแล้ว เครื่องบินอย่างนี้นะเด็ก ๆ ที่เมืองนอกมันเล่นกัน ไม่น่าจะสั่งซื้อมาเลย เสียเงินเปล่า ๆ"

"หน้อยแน" นิกรพูดยิ้ม ๆ "แกทำได้เรอะ"

นายแพทย์หนุ่มลืมหูลืมตาโพล่ง

"ถ้ากันทำละก็ รับรองดีกว่าของแกมากมายนัก กันจะทำแบบไอโฟนเลย พูดแล้วจะว่าคุย"

นิกรวางเครื่องบินลงบนโต๊ะสี่เหลี่ยมกลางห้อง ถือสมุดคำอธิบายเข้ามาส่งให้ ดร. ดิเรก

"ช่วยแปลให้ฟังทีเถอะวะหมอ วิธีติดเครื่องยนต์ทำยังไง กันพยายามอ่านมาสองวันสองคืนแล้วไม่รู้เรื่อง"
ดร. ดิเรกหัวเราะก๊าก โยนสมุดคู่มือทิ้งไป

"ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอ่าน เครื่องยนต์สับประจักษ์คันนี้ วิธีติดเครื่องไม่ยากอะไร" แล้วนายแพทย์หนุ่มก็
ลุกขึ้นยืน "มา....กันจะสอนแก่ให้รู้จักใช้เครื่องยนต์นี้"

นิกรมองดูดิเรกอย่างเลื่อมใส

"อ้อ....แกนี่มันน่าจะเป็นทวดตามากกว่ามนุษย์วิวยดูแกรอบรู้ไปเสียทั้งนั้น วิทยูเสียแก่ก็แก้ได้ รถยนต์เสีย
แก่ก็แก้ได้"

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม เดินนำหน้าพานิกรมาที่โต๊ะ

"เครื่องยนต์สูบลเดียวอย่างนี้มันจะยากเย็นอะไร ง่ากันเคยทำถวายท่านมหาราชาจันทรกุมารมาแล้วเครื่อง
หนึ่งสวและดีกว่านี้มาก มหาราชา....."

"พอแล้ว นิกรซัดขึ้นแล้วหัวเราะ "นี่อะไรไม่ผิดว่า อยางไรเสียแก่ก็ต้องเอ่ยถึงท่านมหาราชา"

ดร. ดิเรกเริ่มต้นแนะนำนิกร ให้รู้จักวิธีใช้เครื่องยนต์ เมื่อนายจอมทะเล้นเข้าใจดีแล้ว ดิเรกก็ติดเครื่องยนต์
ให้ดู เสียงเครื่องยนต์สูบลเดียวขนาดจิ๋วดังลั่นห้องวิทยาศาสตร์ ใบพัดเครื่องบินหมุนตัว นิกรต้องจับตัวเครื่องบินไว้

นายแพทย์หนุ่มจัดแจงดับเครื่อง อธิบายให้นิกรฟัง

"เครื่องยนต์แบบนี้เร่งให้เร็วหรือผ่อนให้ช้าไม่ได้ พอเครื่องยนต์ติดเครื่องยนต์จะทำงานเต็มที่ จนกว่าน้ำมัน
เชื้อเพลิงจะหมด ที่กันทำให้มันหยุดก็เพราะกันดิ่งสายหัวเทียนออก เอ้า แกลองติดเครื่องยนต์ดูซิ"

นิกรติดเครื่องยนต์ ตามวิธีที่ ดร. ดิเรกสอนให้ เครื่องยนต์ติดอย่างง่ายดาย แล้วนิกรก็ดิ่งสายหัวเทียนออก
ให้เครื่องยนต์หยุดทำงาน

"กันเข้าใจดีแล้ว ขอบใจมากหมอ ออกไปเล่นเครื่องบินกันเถอะวะ"

"โน ไอยังไม่ว่าง ไปชวนอ้ายหวงกับอ้ายพลซี"

นิกรยกเครื่องบินขึ้นมาจากโต๊ะ ยืมให้ดิเรกแล้วเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เขาเห่อและตื่น
เต้นเครื่องบินนี้มาก นิกรลงบันไดหลังตึกเดินอ้อมไปทางหน้าตึก เจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ ติดตามมา

"คุณ คุณนิกรครับ"

นายจอมทะเล้นหยุดชะงัก หันมาทางเจ้าแห้ว

"อะไรวะ"

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

"รับประทานให้ผมเล่นด้วยคนนะครับ รับประทานผมเป็นคนส่งคุณเป็นคนซัก รับประทานพอดิตดลมดีแล้ว
ให้ผมซักบ้าง"

นิกรหัวเราะก๊าก

"อ้ายเวร นี่มันไม่ใช่ว่ว เครื่องบินวิวย มันเป็นเครื่องบินเล็กที่ใช้เครื่องยนต์จริง ๆ"

เจ้าแห้วหน้าตื่น

"รับประกันแล้วบินขึ้นไปได้หรือครับ"

"ได้ซีวะ ไม่ได้ซ้ำจะซื้อทำไม เครื่องหนึ่งตั้ง ๒,๔๐๐ บาท"

"อู๋ตาย" เจ้าแห้วอุทาน "รับประกันผมนึกว่าล้าละหกสลึงเป็นอย่างมาก ตายตาย แพงอะไรอย่างนี้"

นิกรพาเจ้าแห้วอ้อมมาทางหน้าตึก พวกคนใช้ชายหญิงแลเห็นเข้าก็ติดตามมาเป็นพรวน บ้างก็ร้องตะโกนบอกกันให้มาดูเครื่องบินเล็ก นายจอมทะเล้นทรุดตัวนั่งยอง ๆ วางเครื่องบินลงบนถนนรอยกรวด เจ้าแห้วนั่งข้าง ๆ เขา นิกรสั่งให้เจ้าแห้วจับเครื่องบินไว้ แล้วก็จัดแจงติดเครื่องยนต์ทันที

เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นคล้ายกับเสียงเครื่องรถจักรยานยนต์ นายจอมทะเล้นบิดแพนหางบังคับเครื่องบินให้เลี้ยวเป็นวงกลม

"ปล่อย อ้ายแห้ว ปล่อยได้" เจ้าแห้วปล่อยมือที่ยึดลำตัวเครื่องบินไว้ทันทีเครื่องบินจำลองแล่นปราดไปตามถนน พอทางกระดกก็บินขึ้นสู่อากาศและเลี้ยวเป็นวงกลมกว้างรอบสนามใหญ่หน้าตึก ในระยะสูงประมาณ ๕๐ ฟุต คนใช้ชายหญิงส่งเสียงอะอะเฮฮาลั่น เจ้าแห้วตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว

"อือ๊ย รับประกันมันบินได้จริง ๆ ครับ เออแน่รับประกันนำดูเหลือเกินครับ เหมือนเครื่องบินจริง ๆ ไม้ผิด"

เครื่องบินจำลองบินได้เร็วมาก นิกรยื่นมองดูมันอย่างชื่นชม ทันใดนั้นเองคณะพรรคสี่สหายก็พากันออกมาจากห้องโถงของบ้าน "พัชราภรณ์" มีเจ้าคุณปัจฉิม ๔ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ และคุณหญิงวาด พร้อมด้วยเมีย ๆ ของ ๔ สหาย ขาด ดร. ดิเรกไปคนเดียวเท่านั้น ทุกคนมองดูนิกรแล้วก็มองเครื่องบิน ซึ่งบินเป็นวงกลมกว้างมองดูสง่าผ่าเผยเหมือนกับเครื่องบินจริง ๆ

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ มีความสนใจมากกว่าทุก ๆ คน

"อือ...เข้าที่ไว๊" ท่านพูดกับเสี่ยหงวนเบา ๆ "ที่แรกอากาศว่าต้องเอาเชือกผูกเหมือนอย่างที่เขาเล่นกัน อ้ายกรรมันสั่งซื้อเครื่องอะไร แกรู้ไหม อาจจะสั่งมาเล่นบ้าง"

กิมหงวนขมวดคิ้ว่น

"บู้ไ้ แก่แล้วยังจะเล่นเป็นเด็ก ๆ อีก อะไรไม่เข้าเรื่องเลย"

"เดี๋ยวก็โดนเตะเท่านั้นเอง"

คุณหญิงวาดร้องตะโกนบอกหลายชายของท่าน

"ให้มันบินผาดแผลงบ้างซีไว๊กร ควงส่วาน ดำทิ้งระเบิด หรือม่ายก็หกคะเมน"

นิกรหัวเราะ

"ไม่ได้หรือครับคุณอา มันบินได้แต่เป็นวงกลมหรือบินตรงไปข้างหน้าเท่านั้น"

สี่นางพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ มี ความพอใจใจเครื่องบินเล็กเครื่องนี้ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ ป่นกับพล พัทธราภรณ์ ลูกชายของท่านเบา ๆ

"ตั้งแต่ได้รับมรดกจากท่านป้า เจ้ากรถลุงเงินใหญ่ ใช้เงินราวกับพิมพ์ธนบัตรได้เอง ยังจี้จี้ไม่ซ้าก็แยะ"

พลเห็นฟ้องด้วย

"จริงครับ ได้ข่าวว่าอ้ายกรจะซื้อ รถเก๋งอีกหนึ่งคัน"

นั่นหาพูดเสริมขึ้น

"รถในบ้านเรามีตั้ง ๕ คันแล้ว 'ไม่รู้จะซื้อเอามาทำไมอีก' สิ้นบุญคุณพ่อเสียคนหนึ่งเจ้ากรหญิงใหญ่ 'ไม่มีใครเอาอยู่' นั่นกลุ่มใจเหลือเกินคะ"

คุณหญิงवादได้ยินแว่ว ๆ ก็หันมาถาม

"กลุ่มใจอะไรแม่นั้น"

"กรนะซีคะไม่รู้จะซื้อเครื่องบินบ้า ๆ นี้มาทำไมกัน ราคาตั้งเกือบ ๓,๐๐๐ บาท"

"อ๊อ...ช่างมันเถอะแม่นั้นเอ๊ย มันเล่นเครื่องบินยังดีกว่ามันเล่นการพนัน คนเรามันก็ต้องหาความสุขใส่ตัวบ้าง"

น้ำมันเชื้อเพลิงของเครื่องบินหมดแล้ว เครื่องยนต์เงียบเสียงทันที แต่ใบพัดยังหมุนอยู่ เครื่องบินเล็กมีการทรงตัวดีมาก เพราะสร้างด้วยวิชาเทคนิค มันร่อนลงสนามหน้าตึกอย่างสวัสดิภาพ

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เดินลงบันไดวิ่งกันกระเพื่อมเข้าไปหานิกร

"วิเศษเลย ขอพ่อเล่นหน่อยเถอะกร"

นิกรจู้ปาก

"ไม่ได้หรอกครับ ผมกำลังเห่อ"

"งกจริงเชียว อ้ายนี้...น่า พ่อเล่นด้วยคน"

นิกรทวาดแว้ด

"บอกว่าไม่ได้ เอ...พูดไม่เข้าใจหรือยังไงนะ"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หน้าจ้อย พูดเสียงอ่อยอย่างน่าสงสาร

"ดีละวะ ขอเล่นหน่อยไม่ได้" แล้วท่านก็เดินกลับมาที่หน้าตึก

นิกรล้วงกระเป๋าหยิบขวดเบ็นซินออกมา เติมลงในถังน้ำมันขนาดกักไม้ขีดไฟของเครื่องบิน เติมน้ำมันเสร็จเรียบร้อย เจ้าแห้วก็ขุมเครื่องบินลุกขึ้นเดินไปกลางสนาม

"เฮ้ย...เอาไปไหน นายจอมทะเล้นเอ็ดตะโร"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

"รับประทานผมจะเอาไปเล่นที่พระรูปครับ"

นิกรจู้ปาก

"เอามาเนี่ย ปูไธ...ใครให้เอ็งเอาไปวะ เดี่ยวเตะดินไปเลย ตอนนี้อยู่กำลังเห่อรู้ไหม ถ้าเอ็งจะเล่นเอาไว้ให้ข้าเบื่อเสียก่อน"

"รับประทานกว่าคุณจะเบื่อก็พอดีพิงหมด รับประทานให้ผมเอาไปเบ่งที่พระบรมรูปทรงม้าหน่อยไม่ได้หรือครับ"

นิกรหัวเราะหึ ๆ

"เอามา...เอามา...เดี๋ยวเตะตายท่า"

เจ้าแห้วเดินเข้ามา วางเครื่องบินลงบนสนามบ่นพึมพำเบา ๆ

"รับประทานนับประสาอะไร ขอเยี่ยมเรือบินเขาไปเล่นอวดผู้หญิงหน่อยเดี๋ยวก็ได้ เจ้าประคูน หล่นลงมา ฟังทีเถอะ อยากงกนัก"

นิกรงยหน้ามองดูเจ้าแห้ว

"อ้อ...ฉันดู ๆ รู้สึกว่าแกพยายามทำตัวเป็นพ่อฉันเสมอ แกอยากเล่นก็สั่งซื้อเอาเองซีไวย่ เงินแกมีในธนาคารตั้งหมื่น ถอนเงินเอามาซี ข้าจะช่วยสั่งให้"

เจ้าแห้วสันตริระะ

"รับประทานลำบากนักผมก็ไม่เล่นละครับ เงินของผมพันบาท รับประทานเหมือนกับเงินของคุณสตางค์ เดียวเท่านั้น"

นิกรคิดเครื่องยนต์และปล่อยเครื่องบินอีก คราวนี้เขาบังคับให้มันสูงกว่าหลังคาตึก และบินเป็นวงกว้างใหญ่ นิกรได้รับความเพลิดเพลิน จนกระทั่งประโพนึกนึกถึงความสุขของผัวรัก หล่อนกล่าวกับนวลล่อเบา ๆ

"ดูซิคุณนวล จะมีแกใจเรียกเมียไปเล่นเรือบินบ้างก็ไม่ได้ เพลิดเพลินกับเครื่องบินเสียจนลืมเมีย เจ็บใจนัก"

นวลล่ออ้อม

"โถ อย่าไปถือแกเลยคะ ปล่อยแกตามเรื่องเถอะน่า"

ประโพนึกขึ้นดัง ๆ

"ดิฉันจะต้องหาซื้ออะไรมาเล่นบ้าง คอยดูซิคะพุ่มนี้ดิฉันจะซื้อกล่องรำมานา ร้องลำตัดเล่นให้สนุกทีเดียว"

ประภาหัวเราะคิก พุดเสริมขึ้นทันที

"น้องไฟร้องลำตัดเป็นด้วยหรือ ตั้งแต่เป็นพี่น้องกันมา พี่ยังไม่เคยได้ยินเธอร้องลำตัดเลย"

"อ้าว ก็เมื่อก่อนนี้ทางการเขาไม่ได้สนับสนุนลำตัดนี่คะพี่ภา ไฟก็เลยไม่สนใจ เดี่ยวนี้ลำตัดกำลังเป็นฮีโร่ จะได้ปราบคอมมิวนิสต์แทนเย่เกต่อไป ไฟก็เลยพิถีพิถันลำตัดใหญ่ซุ่มอยู่ทุกวันจนกระทั่งว่ากลอนสดได้ ร้องให้พี่ภา ฟังยังได้นะคะ"

นวลล่ออดหัวเราะไม่ได้

"ไหนลองขยับให้ฟังหน่อยซีคะ"

ประโพนึกอ้อม ๆ แล้วร้องลำตัดเสียงแจ้ว ยกมือรำไปด้วย คราวนี้คณะพรรคสี่สหายก็เลิกสนใจกับเครื่องบินของนิกร หันมามองดูประโพนึกเป็นตาเดียว

"โยนซีมาหย่าโยน เอ้าว่า...โยนตะละโยนย่า ซีเวชีว่า สีพระยาโยนเฮีย เข็บ ๆ โยนซีมาหย่าโยน ไย่น ๆ โยนซีมาหย่าโยน ซีเวชีว่า สีพระยาโยนเออ เอ้อเออเออเออ....."

"ท่านเห็นหรานิ่ง ท่านก็ยิ่งคารม ท่านจะมาข่มตัวเราทำไม มาตราแม้เป็นหญิง ตัวท่านเป็นชาย จะมาขู่กันง่าย ๆ เป็นล่อให้อายกลับไปเออ"

"เฮีย โยนซีมาหย่าโยน เอ้าว่า..."

"เฮีย" เจ้าคุณปัจฉิมฯ เอ็ดตะโรลั่น "ตายละวะกู ลูกสาวกลายเป็นนักร้องไปแล้ว"

ประไพอมยิ้มแล้วต่อไป

"ย่าไซแม่หนูเอยลินลา เป๊กพ่อ...."

คุณหญิงวาดปราดเข้ามายกมือปิดปากหลายสะกั๊วของท่านทันที

"พอ อีหนู แกนี่มันซึกจะเคาบอยหนักขึ้นทุกวัน ไปหัดร้องลำตัดมาจากใครวะ ยายไฟ"

ประไพหัวเราะ

"กรเขาสอนให้ค๊ะ บางทีก็จำมาจากคุณพ่อบ้าง"

คุณหญิงวาดทำคอย่นหันมาทางเจ้าคุณปัจฉิมฯ

"เจ้าคุณก็ชอบร้องลำตัดเหมือนกันหรือคะนี่"

ท่านเจ้าคุณทำหน้ากระเรียะราดชอบกล

"เวลาเข้าส้วมตอนเช้าผม เคยร้องเล่นเสมอแหละครับ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะชอบใจกล่าวสัพยอกเพื่อนเกลอของท่าน

"ผมไม่ยักรู้ว่าเจ้าคุณร้องลำตัดเป็น ลำตัดวงไหน"

เสีหงวนพูดเสริมขึ้น

"วงนตะกรุมป่าครับ "

เจ้าคุณปัจฉิมฯ แยกเขี้ยวยกเท้าลูกแปถูกกันเสีหงวนดังพลั๊ก

"นี่แน่นกตะกรุม"

อาเสีหงวนปากลั่น พลางยกมือลูบคลำกันของเขาเลี้ยงมายืนในหมู่ ๔นาง สายตาจ้องมองดูเครื่องบินของ นิกรซึ่งกำลังบินเป็นวงกลมอย่างน่าดู กิมหงวนเข้าใจผิดคิดว่าประไพเป็นนวลล่อไม่ทันได้มองหน้า เขายกมือตบกันหล่อนเบา ๆ

"เฮียจะซื่อมั่ง"

"ว๊าย" ประไพร้องสุดเสียงหันมาทำตาเขียวกับเสีหงวนแล้วเอ็ดตะโรลั่น "เสีหงวนนี่บ้าจริงเชียว มาเล่นยังงี้กับไฟได้เรอะ บ้าอะไรก็ไมรู้"

นิกรใจหายวาบ หันมามองดูกิมหงวนแล้วตะโกนลั่น

"เฮีย แกทำอะไรเมี่ยซ่า"

อาเสีหงวน้ำซึต ยกมือไหว้ประไพประหลก ๆ

"ขอโทษทีครับ ผม.....ง่า...."

"อย่ามาขอโทษเลย มืออย่างรี เล่นมาลูบเซฟกันอย่างนี้ใช้ได้เรอะ"

นวลล่อเดินย่างสามขุมเข้ามาหาสามีหล่อน กล่าวถามประไพด้วยเสียงหนัก ๆ

"เฮียทำอะไรคุณคะ"

"เอามือมาลูบหลังบ้านดิฉันนะซีคะ"

กิมหงวนยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

"แะะ แะะ เอี้ยไม่ทันได้ดูหน้าเข้าใจผิดคิดว่าคุณไฟเป็นนวลจ๊ะ ยกโทษให้ผมสักครั้งเถอะครับคุณไฟ ไม่เสียหายอะไรหรอกนะเพื่อนฝูงกัน"

ประไฟอดหัวเราะไม่ได้

"ถูกละคะไม่เสียหาย แต่มันเสียก๊วดวิน"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ กระซิบกระซาบกับคุณหญิงวาด

"หมูนี้นี้คุณหญิงสังเกตหรือไม่ หลานสะไภ้ของคุณหญิงนะถ้ามันจะไม่สบายเอามากเขี้ยวครับ ผมชักสงสัยเสียแล้ว เห็นจะต้องให้ดิเรกมันช่วยเจาะเลือดประไฟออกตรวจเสียที ถ้ายังงั้นจะได้รักษาทัน"

เครื่องบินของนิกรน้ำมันหมดแล้ว มันร่อนลงบนหน้าตึกพอดี เจ้าคุณปัจฉนิกฯ วิ่งลงบันไดไปยื่นดูข้าง ๆ นิกรรีบวิ่งเข้ามายกมือผลักอกพ้อตาของเขาเบา ๆ

"ดูห่าง ๆ คุณพ่อกู แต่ตาอย่าหยิบขวยถูต้อง"

"อ้ออ้อ" เจ้าคุณปัจฉนิกฯ คราง "งกฉิบหายเลย"

"ครับ งกหน่อย ราคาอะมันไม่ก็สตาจค์หรือครับ แต่ว่าในเมืองไทยหาไม่ได้ มีอยู่เครื่องเดียวเท่านั้น"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

"ให้พ่อเล่นด้วยคนเถอะวะ"

"ว่า..." นิกรเอ็ดตาไร "เอาไว้ให้ผมหายเห่อเสียก่อนเถอะครับ ตอนนี้อย่าจะมาขอเล่นกับผมไม่ได้หรอกครับ"

"บู้ไร่ เดียวพ่อเหยียบพังไปเลย"

"อ้อ ลองเหยียบเครื่องบินผมพังละก้อ คุณพ่อกีคุณพ่อกีเถอะครับ ให้ตื่นตาย พ้อตาไม่ใช่พ้อตัว ลงชมهنงน้ำใจกันอย่างนี้ คุณพ่อกีกินน้ำพริกไม่ได้เท่านั้น" แล้วนิกรก็ทรุดนั่งจัดแจงเติมน้ำมันเชื้อเพลิงอีก

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ นั่งลงข้าง ๆ ลูกเขยของท่านเอ้อมมือลูบคลำปีกและลำตัวของเครื่องบินด้วยความพอใจ นิกรหันมาเห็นตวาดลั่น

"ป๊ะแล้ว..."

เจ้าคุณสอดดูเฮือกรีบชักมือออกพุดเสียงแผ่วเบา

"ขอจับนิตก็ไม่ได้"

นายจอมทะเล้นยกมือเกาศีรษะ

"แห่มกั่มจริงแะะ" แล้วนิกรก็อุ้มเครื่องบินของเขาลุกขึ้นยืนเดินเข้าไปหาเจ้าแห้ว "เฮี้ย อ้ายแห้วเอารถออกไว้ ไปเล่นกันที่ลานพระรูปดีกว่า เล่นที่นี่มีมารพญไม่สนุกเลย"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก ลุกขึ้นยืนทำเอวมองดูลูกเขยของท่าน

"อ้อ นี่แกเห็นฉันเป็นมารไปแล้ว"

นิกรไม่พูดว่าอะไร เดินตามเจ้าแห้วไปที่โรงรถ ใครต่อใครบ่นกันพึมพำที่นิกรกจกนเกินไป สักครู่หนึ่งบูอิด เก่งก็คลานออกมาจากโรงเก็บรถของมันโดยเจ้าแห้วเป็นคนขับ นายจอมทะเล้นอุ้มเครื่องบินของเขานั่งอยู่ตอน หลังรถ

ตอนสายวันรุ่งขึ้น

พอนิกรออกจากบ้านไปประจำทำงาน ที่สำนักงานผลประโยชน์ของเขา เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็บุกเข้าไปใน ห้องนอนของนายจอมทะเล้น หยิบเครื่องบินออกมาอุ้มมันลงมาข้างล่างที่หน้าตึกใหญ่ จัดแจงเติมน้ำมันเชื้อเพลิง แล้วติดเครื่องยนต์ปล่อยเครื่องบินอย่างสนุกสนาน

แต่ท่านไม่ได้บิดแพนหางบังคับให้เครื่องบินเลี้ยว ดังนั้นเครื่องบินจึงบินเป็นเส้นตรงขนานกับพื้น มันตรง เข้าหาดันมะขามใหญ่ข้างโรงรถ ท่านเจ้าคุณใจหายวาบกลัวว่าเครื่องบินจะพังยับเยิน

"เฮ้ย ฉิบหายแล้ว"

ทันใดนั้นเองเครื่องบินจำลองก็ปะทะต้นมะขามอย่างจัง

"โครม"

ไม่ผิดอะไรกับเครื่องบินชนภูเขา เครื่องบินจำลองของนิกรแหลกละเอียดหล่นลงมากองอยู่โคนต้น มะขามนั่นเอง ไบพัดและปีกหักสับัน เจ้าคุณปัจจนิกฯ หน้าซีดเผือดกลัวว่าถ้านิกรกลับมารู้เข้าก็จะอะอะเอ็ดอะโร เล่นงานท่าน ท่านเจ้าคุณยืนนิ่งเฉยจนกระทั่งเจ้าแห้วเดินเข้ามาหา

"ตายแม่กู" เจ้าคุณคราง

เจ้าแห้วเห็นฟ้องด้วย

"ครับ รับประทานคุณนิกรกลับมาจากทำงานคงเอาเม็ดโกนเนียนลูกกระเดือกได้ทำแน่ เพราะแกร็กเครื่องบินนี้ราวกับชีวิตของแก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจหนัก ๆ

"ว่า ไม่ควรเลย นี่แหละเขาว่ารักสนุกจะทุกข์หนัก ของมันรักของมันเข้าทำพังเสียแล้ว ทำอย่างไรดีล่ะอ้าย แห้ว เอ็งรีบเอาไปจ้างช่างซ่อมได้ไหม เอรารถบึ่งไปที่โรงงานช่างอากาศที่บางซื่อ จ้างเขาซ่อมด่วนเขาจะเอาค่าซ่อม เท่าไรก็เอา"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานต่อให้เทวดาก็ซ่อมไม่ไหว"

ท่านเจ้าคุณมีกิริยากระสับกระส่าย

"เฮ้อ ไม่ควรเลย อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดี เสือกเอาของเขามาเล่น อ้ายเราก็อชอบเสียด้วย เมื่อคืนนี้ใจจดใจจ่อนอนไม่ หลับตลอดคืน เอ็งไปหยิบซากเครื่องบินมาดูซิ"

เจ้าแห้วอมยิ้ม เดินไปที่ต้นมะขามใหญ่ข้างโรงรถ แล้วก้มลงหิวซากเครื่องบินซึ่งกลายเป็นเศษเหล็ก เดิน กลับมาหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"รับประทานไม่มีทางซ่อมครับ"

"ว่า แล้วคุณจะทำอย่างไรดีล่ะไว้ว เย็นนี้ถ้ายกกลับมามันอาจจะวุ่นวายแน่ มันเท่ากับว่าข้าผมเหนงน้ำใจมัน ของรักใคร่ก็ต้องหวง ไม่ควรเลย"

เจ้าแห้วนี่

"รับประทานเอายังไงดีใหม่ครับ"

"เอา ว่ามาซี"

"รับประทาน ได้เท่ารับส่งกระผมขึ้นเครื่องบินไปอเมริกาซื้อมาให้คุณนิกร รับประทานเท่านี้ก็หมดเรื่อง รับประทานค่าโดยสารเครื่องบินไปกลับ ๓๐,๐๐๐ เท่านั้นแหละครับ รับประทานไปมา ๖ วัน อยู่อเมริกาหนึ่งวันรวมเป็นอาทิตย์หนึ่งพอดี แล้วระหว่างนี้รับประทานได้เท่าคอยหลบคุณนิกรเสีย"

"พอ ๆ ๆ ลำบากนักก็อย่าออกความเห็นดีกว่าไหนส่งมานี่ซี"

เจ้าแห้วส่งซากเครื่องบินให้ เจ้าคุณยกมันขึ้นมาแล้วถือเดินขึ้นไปบนตึก พอเข้ามาในห้องโถงท่านก็แลเห็นคุณหญิงวาดนั่งวางอารมณ์อยู่บนโซฟาตามลำพัง คุณหญิงวาดสะดุ้งเฮือกลืมตาโพล่ง

"ฮือตาย ออกี่แป้นแตก เจ้าคุณเล่นยังไงคะนี่"

เจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ เดินเข้ามานั่งบนโซฟาตัวเดียวกับคุณหญิงวาด

"ผมลืมหัดทางเสือไปครับ พอมันบินขึ้นจากพื้นดินมันก็ตรงเข้าชนต้นมะขามข้างโรงรถของเรา โครมเดียวพังเลย"

คุณหญิงวาดยกมือขวาทาบอก

"แยละคะ อ้ายกรกลับมาเย็นนี้มันคงเดือดดาลจนแทบเป็นบ้า ก่อนจะออกจากบ้านไปทำงาน ดิฉันได้ยินมันพรวดล้มไฟตั้งหลายพัก ไม่ให้ใครแตะต้องเครื่องบินของมัน"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ หน้าซีดเผือด

"ถ้ามันคงโกรธผมมากนะคุณหญิง เอ ชักไม่เข้าที่เสียแล้ว ดีไม่มีมันเกิดเอาปืนไล่ยิงผม ๆ จะทำอย่างไร"

"นั่นนะซีคะ อ้ายกรมันเป็นคนโมโหร้ายเสียด้วย เรื่องนี้มันจะกลายเป็นเรื่องคอขาดบาดตายเสียแล้ว เจ้าคุณไม่ควรเอาของมันไปเล่นนี่นา แก่แล้วยังจะเล่นเป็นเด็ก ๆ"

"อ้าว คุณหญิงเลยด่าข้าเลย"

"ฮือตาย ด่าเมื่อไรละคะ ดิฉันพูดให้ฟังต่างหากหรือไม่จริงละ อายุตั้งเกือบ ๗๐ แล้วยังจะเล่นเครื่องบินอีกขอโทษนะคะ คนโบราณเขาพูดอะไรไม่ผิดเลย คนหัวล้านทำอะไรมักจะทำความรอบคอบ"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กลืนน้ำลายเอือก ลูกขี้ยืนหัวซอกเครื่องบินเดินขึ้นบันไดไปขึ้นบนของตัวตึก หันมาค้อนคุณหญิงวาดตั้งหลายครั้ง ท่านตรงมาห้องนอนของลูกเขยของท่าน พอเข้ามาในห้องก็เห็นประไฟกำลังพับเพียบอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จัดข้าวของต่าง ๆ บนโต๊ะให้เรียบร้อย

"อิหนูไว้ว"

ประไฟหันขวับมาทางท่านเจ้าคุณ แล้วหล่อนก็ตกใจหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นเครื่องบินของนิกรพังยับเยิน

"ตายแล้วคุณพ่อ" พุดพลางลูกขี้ยืนอย่างร้อนวน

"เกิดอะไรขึ้นมาล่ะคะคุณพ่อ ถึงได้กระแทบเครื่องบินของกรฟงยับเยินอย่างนี้"

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ทำคายน

"ไม่ได้กระแทบไวย่มันพงเอง"

"ทำไมถึงพงล่ะคะ เมื่อกี้หนูกียังไดยินเสียงเครื่องยนต์ดงลันบ้าน"

"นั่นแหละ พอมันบินขึ้นไปหนอยก็ชนต้นมะขามข้างโรงรถ ต้นมะขามไยเป็นอะไรแต่เครื่องบินพงหมด
ชวยพอดคิดหนอยเถอะวะ พอจะทำอยางไรดีละ อายกรมันกลับมาจากทำงานมันตองเอาเรื่องกับพอแน ๆ"

ประไพหน้าจอย

"ก็คุณพอไมควรรเอาของเขามาเล่นนี่คะ หนูห้ามแลวคุณพอกไยเชื่อ อัย กลุมใจเสียแลว กรกลับมารูว
เครื่องบินพงตองชอมหนูแน ๆ เชียว กอนไปทำงานก็สงนักหนาไมไยใครเตะตอง" พุดจบประไพก็ร้องไห้

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ทำหน้ากะเรียกระวาดอยางบอกไมถูก ท่านเดินมาที่ไต่เขียนหนังสือริมหน้าต่างวางชาก
เครื่องบินลงบนไต่แลวกล่าวกับลูกสาวของท่าน

"เฮีย ไมตองร้องไห้"

ประไพสะอื้น

"ไมร้องไยหรือคะ ดีไมดีกรอาจทิงหนูก็ไยเพราะสาเหตุจากเครื่องบินลันนี้ คุณพอกไยรูนัยเขาดีแลว ของ
อะไรที่เขาได้มาไยหมเขาพงยงกะไรดี บอกแลวว่าอยาเอาของเขาไปเล่นก็ไมเชื่อ"

ท่านเจ้าคุณฝืนยิมอยางยากเย็น

"เอายงก็แลวกัน พอจะเขียนเช็คสงจ่ายเงิน ๕๐๐๐ บาทไยเจ้ากร แลววางไว้ที่ชากเครื่องบินนี้ ถึงแม้มัน
จะกรรก็ยอมไยมันตองเสียนิตหนอย พอมันไมดีเองนิงเสียไยอยาร้องไห้เลยนา"

ประไพพุดพลาจร้องไห้พลาจ

"๕,๐๐๐ กรจะยอมหรือคะ ตองหมื่นหนิงอยางนอย"

เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ นิงคิด

"เอา หมื่นก็หมื่น ทินี้กูเช็คจนตายเลย ของ ๆ คนอื่นไมยอมเตะตองอีกแลว อยุ่ดีไมว่าดีเอามือเข้าไปชุก
หีบ พุดจบท่านก็หมนตวงกลับพาตวงเดินออกไปจากห้องนอนของนิก

ในราว ๕นาที้ เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ก็กลับเข้ามาในห้องอีกครั้งหนิง ในมือขวาของท่านถือเช็คฉบับหนิงเซ็น
สงจ่ายเงินไยผู้ถือเช็คฉบับนี้ เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ วางเช็คลงบนไต่แลวยกชากเครื่องบินทับเช็คไย

"อิหนู"

"ขา"

"นี่นะเช็คหมื่นบาท เอ็งชวยพุดกับมันบ่างชิลูก ฝวกันเมียกันจะไยผ่อนหนักเป็นเบา พอกแลวอายกรมันเกิด
บาระห้าขึ้นมาเอาป็นไยยงพอ ดีไมดีพอกก็มองเทงเท่านั้น คนหนุมไยยุคกิงพุทธกาลผาคนงายนักเพียงเหตุผลเล็ก
นอยเท่านั้น"

ประไพชอนยิมไว้ในหน้า

"นั่นนะซีคะ หนูคิดว่าคุณพ่อควรจะหลบหนีออกไปนอกประเทศเสียพักหนึ่งดีกว่า พอรหายโกรธแล้วหนูจะโทรเลข ไปบอกคุณพ่อ ให้กลับเข้ามา"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ลืมตาโพล่ง

"แล้วกัน พ่อไม่ใช่นักโทษการเมืองไว้ยี่ เรื่องนี้เดี๋ยวเท่านี้ถึงกับจะให้หนีออกนอกประเทศเชียวยี่"

ประไพอดหัวเราะไม่ได้ ท่านเจ้าคุณบ่นพึมพำเบา ๆ เดินออกมาจากห้อง พอร่างของท่านลับตาประไพก็รีบเดินมาหยิบเชคซ์ของท่านขึ้นมาพับเก็บไว้ วิ่งตี้ออกจากห้องของหล่อนทันที

นวนลลออกกำลังทำผมให้มันทาอยู่ในห้อง เมื่อประไพวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา สองนางก็พากันมองดูอย่างแปลกใจ

"พีนัน.....คุณนวนลลคะ ไปเที่ยวสำเพ็งกันเถอะคะ บุคสำเพ็งตลุยพาทูร์ดให้ราบเป็นหน้ากลองวันนี้แหละ แล้วเลยไปทานอาหารกลางวันกันที่ห้อยเทียนเหลา ไฟเป็นเจ้ามือเองคะ เล็งหนังด้วย ซ้อมผ้าตัดกระโปรงให้พีนัน กับคุณนวนลลอีกคนละสองชุด

"ฮ้า นวลลออกอุทานขึ้นดัง ๆ "ถูกหางเลขลือตเตอร์หรือคะ"

"เปล่าคะ แต่ถูกรางวัลหมื่นบาท เตรียมแต่งตัวนะคะ ไฟจะไปอาบน้ำแต่งตัวเดี๋ยวนี้" พุดจบประไพก็วิ่งตี้ออกไปจากห้องนอนของนันทา ทำความประหลาดใจให้แก่ันทาและนวนลลอย่างยิ่ง

เย็นวันนั้นเอง

ในราว ๑๖.๐๐ น. นิกรก็รีบออกจากสำนักงานผลประโยชน์ของเขา นั่งรถยนต์กลับบ้านด้วยใจจดจ่อ กับเครื่องบินของเขา

พอลงจากรถนายจอมทะเล้นก็รีบวิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดไปบนตึก ผ่านห้องโถงขึ้นไปชั้นบนของตัวตึก

เขาเผชิญหน้ากับท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พอดี ขณะที่เจ้าคุณเดินผ่านเฉลียงหน้าตึกจะลงมาข้างล่าง ท่านเจ้าคุณหยุดชงักเย็นวาบไปหมดทั้งตัว ใบหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ มีความรู้สึกคล้ายกับว่านิกรเป็นมนุษย์ที่น่ากลัวที่สุดในโลก ท่านเจ้าคุณถอยหลังกรูดฝุ่นยืมแห้ง ๆ กล่าวทักลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"เฮ้ะ เฮ้ะ สวัสดิ์ลูก วันนี้ทำไมถึงกลับเร็วนัก"

นิกรแปลกใจอย่างยิ่งที่เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ไม่เคยพูดกับเขาอ่อนหวานเช่นนี้เลย

"ผมจะรีบกลับมาเล่นเรือบินของผมครับ"

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งโหยงเหมือนถูกเข็มแทง ทำหน้าตาบึ้งแบ้วบอกไม่ถูก เดินเลี้ยวไปจากที่นั่นแล้วก็วิ่งจู๊ดลงบันไดไป

นิกรผิวปากเพลง "มารชตำรวจ" เบา ๆ เดินตรงไปยังห้องนอนของเขา พอเข้ามาในห้องก็หยุดชงักลืมตาโพล่งทำท่าเหมือนจะเป็นลม เขาแลเห็นซากเครื่องบินของเขาสลักหักพังกองอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ

"ไอ้ย..." นิกรตรงออกมาด้วยเสียงหนัก ๆ วิ่งปราดมาที่โต๊ะเขียนหนังสือ หยิบกระดาษชิ้นหนึ่งที่วางอยู่ใต้ซากเครื่องบินขึ้นมาคลี่อ่านข้อความในนั้น

กรขา

วันนี้อากาศไม่ดีค่ะ เครื่องบินของกรซึ่งคุณพ่อเป็นนักบินได้ปะทะกับต้นมะขามใหญ่หน้าโรงรถอัปปาง
เสียแล้ว แต่นักบินไม่เป็นอันตรายเพราะไม่ได้ขึ้นไปกับเครื่องบินด้วย อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นนี้เป็นเหตุสุดวิสัยจริง ๆ ค่ะ
คุณพ่อท่านจ่ายเช็คเป็นค่าปรับให้กร ๑๐,๐๐๐ บาท ไฟเอาเช็คไปเบิกเงินที่ธนาคารให้แล้วชวนพี่น้องกับคุณนวลไป
ด้วยค่ะ เพราะเราจะแวะหาซื้อผ้าตัดเสื้อและดูหนังรอบ ๑๔.๐๐ น. ด้วยกัน

รักมีากมาก

ประไพ

ป.ล. อย่าโมโหโทโสเลยนะคะ เพราะไหน ๆ มันก็พังไปแล้ว

นิกรจบจดหมายอย่างหัวเสีย เขาเดือดดาลพ่อตาของเขาอย่างที่สุดที่ท่านข่มเหงน้ำใจเขา ความรักความ
เสียตายเครื่องบินเครื่องนี้บังเกิดขึ้นแก่นิกรเป็นล้นพ้น

"ฮืม พ่อตานะพ่อตา ฮืม" แล้วนิกรก็ตะโกนลั่น "พ่อตาไว้ย เล่นข่มเหงน้ำใจกันอย่างนี้ใช้ได้หรือ"

อย่างไรก็ตาม จดหมายของเมียที่เขียนลงท้ายว่า รักมีากมาก ทำให้นายการุณวงศ์คลายอารมณ์เคร่ง
เครียดไปได้บ้าง นิกรผลุนผลันออกมาจากห้องนอนอะดีพบเจ้าแห้วเดินขึ้นบันไดมา

เจ้าแห้วหยุดชงักหมุนตัวกลับ

"เฮ้ย อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก ค่อย ๆ หันมาทางนิกรแล้วเดินเข้ามาหา

"รับประทานเรื่องเครื่องบินพัง ผมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยนะครับ รับประทานเจ้าคุณท่านเอาลงไปเล่นคน
เดียว รับประทานผมเพียงแต่เป็นนักสังเกตการณ์เท่านั้น"

นิกรคั้นหัวเราะ

"คุณพ่ออยู่ข้างล่างหรือ"

"เปล่าครับ รับประทานวิ่งหนีออกไปนอกถนนใหญ่แล้ว รับประทานท่านเจ้าคุณกลัวคุณจะทำอะไรวาทครับ"

นายจอมทะเล้นขบกรามกรอด

"ฮืม ภูเจ็บใจนัก นี่ถ้าเป็นเอ็งทำของข้าพังละก็อฎุภกระที่บแบนเลยพับผ่าเถอะวะ"

เจ้าแห้วพูดยานคาง

"รับประทานผมรู้ครับเลยไม่กล้าแตะต้อง"

นิกรจู้ปาก

"กูอยากตายเสียแล้ว จะเล่นอะไรบ้างก็มีคนข่มเหงน้ำใจ อ้ายสามคนมันยังไม่กลับมาจากทำงานอีกหรือ"

"รับประทานคุณหมอมเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เองครับ แต่คุณพลกับอาเสียยังไม่กลับ"

นิกรยิ้มออกมาได้

"เอ็งไปหยิบซากเครื่องบินในห้องเอามาให้ข้าที่ ข้าจะลองปรึกษากับดิเรกดูเผื่อมันจะซ่อมแซมให้ข้าได้

บ้าง"

เจ้าแห้วรับคำสั่ง เดินเข้าไปในห้องนอนของนิกรแล้วหิ้วซากเครื่องบินเครื่องนั้นออกมาส่งให้ นิกรบ่นกะปอดกะแปดอย่างหัวเสีย ถือซากเครื่องบินเดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดไปข้างล่าง ตรงไปพบกับ ดร.ดิเรกในห้องทดลองวิทยาศาสตร์

เครื่องบินของนิกรเสียหายอย่างที่เรียกว่า พังยับเยินนายแพทย์หนุ่มไม่สามารถจะซ่อมให้ได้ แต่รับรองว่าจะสร้างให้นิกรเล่นอีกเครื่องหนึ่งภายใน ๗วันนี้โดยมีเงื่อนไขว่านิกรจะต้องไม่โกรธเคืองพ่อตาของเขาซึ่ง ดร. ดิเรกชี้แจงให้ฟังว่า ถึงอย่างไรท่านก็เป็นพ่อตา การที่เครื่องบินพังพินาศ ท่านก็ไม่ได้แกล้ง มันเป็นอุบัติเหตุ

อย่างไรก็ตาม ชนวนเหตุที่เครื่องบินพังทำให้นิกรกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ ก็นั่งแครงแครงใจกัน นายจอมทะเล้นเครื่องขีมิติดปรกติไม่ยอมพูดคุยกับใครทั้งนั้น พลกับเสี่ยหงวนกลับมาจากทำงานรู้เรื่องเข้า ก็เข้ามาปลอบโยนนิกร นันทากับนวลลอบและประไพกลับมาจากดูหนังก็เข้ามาปลอบโยนนิกรประภาเข้ามาด้วย นิกรถึงกับนอนร้องไห้เสียดายเครื่องบินของเขา

อาหารค่ำวันนั้น เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ ไม่กล้าร่วมโต๊ะด้วยเพราะท่านกลัวนิกรนั่นเอง จนกระทั่งคุณหญิงวาดต้องไปจุดท่านมาห้องรับประทานอาหาร แล้วคุณหญิงวาดกับเสี่ยหงวนก็เป็นผู้ไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทให้ลูกเขยกับพ่อตาปรองดองกัน

"แกจะบ้าหรือวะอ้ายกร" อาเสี่ยพูดอย่างเป็นงานเป็นการ" เครื่องบินสับปะรังเคของแกลำหนึ่งราคาก็สตางค์เชียว แกเคยขโมยเงินคุณอาคิดแล้วรวมทั้งหมดตั้งหลายหมื่น ท่านก็ยังมึน้ำใจสปรอกทไม่โกรธเคืองแก เพราะเห็นว่าแกเป็นลูกหมา...เอ๊ย...ลูกเขย ท่านทำเครื่องบินของแกพังถึงกับโกรธท่านเชียวเวอะ"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

"ท่านไม่ใช่คนอื่นเว้ยอ้ายกร น้ำพิ้งเรือเสื่อพิ้งป่าหนักนิตเบาหน้อยเราคนไทยด้วยกัน ชาตไทยจะรุ่งเรืองก็เพราะคนไทยอภัยให้กัน ไม่อาฆาตพยาบาทกัน"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๔ ว่า "นอกเรื่องไปแล้วคุณหญิงจ๋า ลำบากนักก็อย่าพูดอะไรเลย นั่งเฉย ๆ ดีกว่า"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"พิลึก ดิฉันมีปากไว้พูดนี่คะ ไม่ชอบใจก็อย่าพิ้งซี"

"จ๊ะ จ๊ะ เชิญแม่สอดต่อไปเถอะแม่มหาจ่าเรฎู"

กิมหงวนยกมือตบบ่านิกรเพื่อนเกลอของเขา

"หายโกรธคุณอาเสี่ยทีนะ ถ้าแกอยากเล่นกันจะสั่งซื้อมาให้แกล้ก ๑๐๐ เครื่อง อะไร...มันต้องสปรอกทอย่างข้าซีไว้ย อ้ายพลเอารถกันไปชนเสาไฟฟ้าพิ้งทั้งคันกันยังไม่ได้พูดอะไรให้กระทบกระเทือนใจ แม้แต่คำเดียว"

นิกรยิ้มออกมาได้

"เปล่า กันไม่โกรธหรือกแต่กันเสียดายมัน"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๔ หัวเราะก๊าก

"แกมันใจน้อยมาก"

นิกรอมยิ้ม

"คุณพ่อนะที่ใจน้อย"

"หนอยแน่ ข้าเคยโกรธใครวะ ที่ทำเป็นโกรธโมโหจนเฉียวนะ ข้าแกล้งทำต่างหาก"

นิกรกลัวเสียเหลี่ยมก็กล่าวว่

"ผมก็แกล้งทำเหมือนกัน คนอย่างผมนะหรือครับจะโกรธคุณพ่อ เราพ่อตาถูกเขยกันแท้ ๆ คนอื่นที่ไหน"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วยืนอยู่ข้างหน้าต่างร้องเพลงขึ้นเบา ๆ ดีใจที่นิกรกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ประองตองกัน

เสียใจอย่ามัวเสียใจ

เสียแล้วเสียไปเสียใจป่วยการ

เจ็บใจแค้นใจอย่างไร

เครื่องบินพังไปมันไม่ทนทาน

นิกรตวาดลั่น

"ทะเล้ง โธ... อ้ายระย้านี่"

เสียงหัวเราะครั้นตรงดั่งขึ้นอีก เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ยกมือชี้หน้านิกรแล้วพูดเสียงหัวเราะ

"ใหม่ละ เท่านั้นี่ก็แสดงว่าแกเป็นคนใจน้อยโกรธง่ายที่สุด"

นิกรชักฉิวแต่ฝืนยิ้ม

"คุณพ่อมาพนันกับผมใหม่ละครับ พนันกันสัก ๓๐,๐๐๐ บาทเป็นยังงี้ ถ้าใครโกรธใครก่อนคนนั้นต้องแพ้พนัน และเสียเงิน ๓๐,๐๐๐ บาทให้อีกฝ่ายหนึ่ง เอาใหม่ละครับ"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะงอหาย

"หมายความว่า พนันกันว่าใครจะใจคอหนักแน่นกว่าใคร"

"ครับ ถูกแล้ว คุณพ่อจะยั่วผมจะแกล้งผมอย่างไรได้ทั้งนั้น ถ้าผมโกรธผมต้องจ่ายทรัพย์ ๓๐,๐๐๐ บาทให้คุณพ่อ และผมก็จะยั่วเข้าหรือแกล้งคุณพ่อต่าง ๆ นานา ถ้าคุณพ่อโกรธ ๓๐,๐๐๐ บาทจ่ายมาให้ผม"

"ตกลงอ้ายกร" เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พูดโพล่งขึ้นแล้วยื่นมือให้นิกรจับ "ทุกคนเป็นพยานนะ"

นิกรว่า "เป็นพยานเฉย ๆ ใช้ไม่ได้ คุณพ่อกับผมต้องเซ็นเช็คส่งจ่ายเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท คนละฉบับฝากคุณอาหญิงไว้"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ นิ่งคิด

"แล้วสัญญาไม่โกรธนี้มีกำหนดสักกี่วัน"

"สามวันครับ นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

"โอ.เค. เอาละวะได้เงิน ๓๐,๐๐๐ บาทใช้หวานเลย มันจะแปลกอะไรวะแกระเข้าฉัน ฉันหัวเราะเสียแล้วกัน ก็หาเรื่องยั่วเข้าแกโกรธเท่านั้นฉันก็ได้เงินจากแกเท่านั้น เอา...ตกลง ประเดี๋ยวกินข้าวแล้วจ่ายเช็คให้คุณหญิงท่านเก็บไว้ คนอย่างแณะเราจะยั่วเสียพักเดียวก็ชี้คร้านจะโกรธเป็นพินเป็นไฟเท่านั้นเอง"

กิมหงวนนี่ก็สนุกขึ้นมาก็พูดเสริมขึ้น

"ผมเล่นด้วยคนซีครับ ใครโกรธก่อนคัดออกไปคนสุดท้ายที่ไม่โกรธเป็นผู้ชนะเลิศได้เงิน ๖๐,๐๐๐ บาท"

เจ้าคุณบัจฉนี้ ๆ หัวเราะ

"ได้ สำหรับอาไม่ขัดข้อง แกจะเล่นด้วยก็เอา แต่ถามเจ้ากรดูก่อน"

"เอา...อ้ายหงวน แกอยากเล่นด้วยก็เอาประเดี๋ยวกินข้าวแล้วก็เขียนเช็คมอบให้คุณอาหญิงคนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ก็แล้วกัน หรือใครอยากจะทำมพนันติดถาวรกับเราอีกก็เอา"

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"เดี๋ยว...ประเดี๋ยวก่อน เจ้าคุณคะ ดิฉันชักพิตขึ้นมาบ้างแล้ว ของเล่นด้วยคนเถอะค่ะ ดีกว่าแทงหวย ก.ข. หรือสลากกินแบ่งเป็นไหน ๆ มีขันติดทนเท่านั้นก็ชนะเลิศได้เงินใช้หวาน ๆ"

พลจู้ปาก พุดขึ้นทันที

"อย่ายุ่งกับเขาเลยครับคุณแม่ ตามธรรมดาคุณแม่เป็นคนที่มีความมั่งคั่งเฉียว ผิดใจหน่อยก็เป็นพินเป็นไฟ พนันกันอย่างนี้เขายั่วเย้ากันนะครับ"

คุณหญิงวาดลืมหูลง

"เถอะน่า ใครมันอยากยั่วก็ยั่วไปซี แม่ไม่โกรธก็แล้วกัน เอาละตกลงเล่นด้วย ลงเงินคนละ ๓๐,๐๐๐ บาท"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เสียงหงวนพุดขึ้นเปรย ๆ

"ถ้ายังงั้น พวกเราเล่นกันทุก ๆ คนเป็นยังไง"

ประไพว่า "โอ๊ย...ไม่เอาละค่ะ เดี่ยวมายั่วดิฉันยังงั้นอย่างงี้ดิฉันตบตายห้า ดิฉันไม่ใช่คนใจเย็นหรอกค่ะ"

นิกรถามนายแพทย์หนุ่ม

"ว่าไงหมอ แกเอากับเราด้วยไหมล่ะ"

"โน" ดร. ดิเรก ร้องลั่น "เรื่องการพนันชั้นต่อฝรั่งไม่ชอบไว้ย"

เจ้าคุณบัจฉนี้ ๆ ยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

"เจ้าคุณล่ะ"

ประมุขของบ้าน "พัชราภรณ์" สิ้นศิริชะงัก ๆ และพุดเสียงหัวเราะ

"ผมสมัครเป็นคนถือเงินดีกว่า ผมจะรักษาเงินไว้ ใครชนะเลิศผมก็จะมอบให้ไป"

คุณหญิงวาดกล่าวถามลูกชายของท่าน

"แกเล่นกับเขาไหมล่ะพล"

"ม่่ายละครับ คุณแม่ ผมกับนั้นสมัครเป็นคนดูดีกว่า"

นवलลออกพุดขึ้นบ้าง

"ดิฉันก็ขอสมัครเป็นคนดู ไม่ไหวละค่ะ พนันกันตั้งสามสี่หมื่น ประเดี๋ยวถูกยั่วทนมไม่ไหวแสดงความโกรธออกมา ก็ต้องเสียเงินเท่านั้น"

นิกรว่า "โอ้...เงินของอ้ายหงวนมันช่างมันปะไรครับ"

นวนลลออกสันศิระษะ ยกมือจับแขนประภา

"คุณภาละคะ"

"อู๋ย...ดิฉันไม่เอาละคะ เสมอนอกดีกว่า ใครชนะเลี้ยงโต๊ะเงินพวกเราก็แล้วกัน"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ พุดสรุปความกับคุณหญิงวาด

"เป็นอันว่า คุณหญิงกับผมและเจ้าหงวนเจ้ากร ๔คนพนันกัน "

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

"คะ ๔คนก็ ๑๒๐,๐๐๐ บาท"

"ครับ ถูกแล้ว ให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ท่านเป็นผู้เก็บรักษาเงิน และเราจะเริ่มแข่งขันกันตั้งแต่ ๖.๐๐ น.

พรุ่งนี้เป็นต้นไป

คุณหญิงนั่งคิด

"พรุ่งนี้วันพุธ..."

"ครับ"

"เริ่มสัญญา ๖.๐๐ น. วันพุธ" คุณหญิงวาดพุดยิ้ม ๆ "แล้วหมดสัญญารวันอะไรละคะ"

"วันเสาร์ ๖.๐๐ น. ซีครับ ถ้ามีผู้อดกลั้นไม่โกรธ ๒คนก็ชนะเลิศด้วยกันแบ่งเงินกันไปคนละ ๖๐,๐๐๐

บาท"

กิมหงวนยิ้มแป้น

"ผมคิดว่าผมต้องชนะเด็ดขาด ให้ดินตายเถอะครับ ผมกระเช้าเสียพักเดียว ใคร ๆ ต้องโกรธผม"

นิกรกล่าวถามเจ้าคุณปัจจนึก ฯ อย่างเป็นทางการ

"มีเงื่อนไขอะไรบ้างครับ คุณพ่อ ตกลงกันเสียก่อน"

"เออ...จริงของแก เงื่อนไข...ง่า...มีแต่เพียงว่าจะยั่วเข้ากันอย่างไรก็ได้ แต่ห้ามถูกเนื้อถูกตัวกัน เป็นต้นว่า แกดั่งผลึกให้อีกฝ่ายหนึ่งหกล้มหรือลื้อกคอกหักแขนหักขา ถ้าทำกันอย่างนี้มันต้องโกรธแน่เลย ห้ามไม่ให้ถูกเนื้อถูกตัวกันเสียเลย ใครถูกตัวปรับให้เป็นแพ้"

นิกรหน้าจ๋อย

"ว่า...ยังงี้ผมถ้าจะแพ้เป็นแน่ละครับ แล้วมีเงื่อนไขอะไรอีกครับ เราจะเอาอะไรเป็นเครื่องวัดว่าอีกฝ่ายหนึ่งโกรธ"

ท่านเจ้าคุณนิ่ง

"เอายังงี้ก็แล้วกัน ถ้าเราสงสัยว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะโกรธเราหรือไม่เราต้องถามว่า....เล่นยังงี้โกรธรี.....ยั่วยังงี้โกรธรี ถ้าตอบว่าไม่โกรธ ก็หมายความว่าเขายังไม่โกรธ แต่ถ้าตอบว่าโกรธก็เป็นอันว่าแพ้ ถูกคุดออกจากการแข่งขันทันที"

บรรดาผู้ที่เข้าแข่งขันสัญญาไม่โกรธต่างเห็นพ้องด้วย ต่อจากนั้นก็ปรึกษาหารือกันถึงข้อปลีกย่อยต่าง ๆ จนเข้าใจดี

คำวันนั้นเอง หลังจากคณะพรรค ๔สหายรับประทานอาหารกันเรียบร้อยแล้ว เจ้าคุณปัจจนึก ๆ คุณหญิง วาด เสียหงวนและนิกร ต่างเซ็นเช็คสั่งจ่ายเงิน ๓๐,๐๐๐ บาทให้แก่ผู้ถือเช็คคนละฉบับ แล้วก็นำเช็คของตนไป มอบให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เก็บรักษาไว้

คืนนั้นผู้เข้าแข่งขันทั้ง ๔คน ต่างนอนไม่หลับไปตามกัน คิดหาอุบายที่จะแก่งัดกันต่าง ๆ นานา คุณหญิง วาดบอกตัวเองว่า ท่านจะพยายามอดกลั้นโทษะเพื่อชิงตำแหน่งชนะเลิศให้ได้

เช้าวันรุ่งขึ้น สัญญาอันวิถิตถาวรยิ่งประหลาดที่สุดในโลกก็เริ่มต้นในเวลาบ่าย่ารุ่งตรงดั่งที่ตกลงกัน

คุณหญิงวาดตื่นนอนแต่เช้าตรู่เหมือนเช่นเคย ในราว ๖.๓๐ น. ท่านก็ออกไปใส่บาตรที่นอกถนนใหญ่ เสร็จแล้วกลับเข้ามาในบ้าน พอขึ้นมาบนตึกก็แลเห็นเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินลงบันไดมาจากชั้นบนพอดี

คุณหญิงยิ้มแป้น

"ไ้...พออุ้ด ตื่นแล้วหรือลูก"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สดุ้งเฮือก หยุดซงักมองดูคุณหญิงอย่างเดือดดาล

"คุณหญิง มันจะหนักไปกระมังครับ"

คุณหญิงวาดแก่งัดทำหน้าตาซิงซิง

"อ้อ จะต้องให้แม่เรียกแก้วว่าเจ้าคุณด้วยหรือตาอุ้ดหนอย ถ้อยศถือศักดิ์กับแม่ เดียวตบหัวล้านแตกเลย

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ โกรธจนตัวสั่น ลืมไปว่าขณะนี้ได้เริ่มพนันกันได้

"เอ...ทำไมคุณหญิงดูถูกผมยังงี้ละครับ"

"แน่...อุ้ยตายจริง เรียกแม่ว่าคุณหญิง ลูกอะไรอย่างนี้เนรคุณแม่"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หน้าแดงกล้า โกรธจนปากแดง ยกมือชี้หน้าคุณหญิงวาด

"คุณหญิงดูหมิ่นผมเกินไปแล้ว เห็นว่าผมอาศัยคุณหญิงอยู่ในบ้านหรือครับ คุณหญิงกับผมตัดญาติมิตร กันที่ มันจะมากไปแล้วคุณหญิง"

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊าก เดินเข้ามาหยุดยื่นยกมือเท้าสะเอวมองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วพูดเสียงยาน คาง

"ล้อเล่นเท่านั้น โกรธรี"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เย็นวาบไปหมดทั้งตัว นึกขึ้นได้ว่าสัญญาไม่โกรธได้เริ่มต้นแล้ว ใบหน้าที่บึ้งตึงของท่าน เจ้าคุณเปลี่ยนเป็นยิ้มแย้ม แล้วท่านก็ฝืนหัวเราะพูดเสียงหนักแน่น

"ไม่โกรธ...ฮา...อย่าเลยคุณหญิง ยิ่งกว่านี้ผมก็ไม่โกรธ ฮิ..ฮิแฮม...ผมเกือบโกรธคุณหญิง เสียแล้วละซิ เคราะห์ดีที่นึกขึ้นได้ว่าเราพนันกัน กระเข้าอีกสี่ครับ จ้างผมก็ไม่โกรธ"

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊าก แล้วยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ

"ประทานโทษนะเจ้าคะ ถ้าดิฉันล่วงเกินเจ้าคุณเพื่อยั่วให้เจ้าคุณโกรธดิฉัน"

"อ้อ ไม่เป็นไรครับคุณหญิง ผมอภัยให้ทั้งคุณหญิงและอ้ายหงวนกับอ้ายกร พนันกันอย่างนี้ก็ต้องยั่วเข้า กระเข้าปอดกันบ้างสี่ครับ"

คุณหญิงอมยิ้ม

"แล้วเมื่อไรเจ้าคุณจะกระเช้าดิฉันบ้างล่ะคะ"

"ยังครับ ต้องหาโอกาสให้คุณหญิงปลอดภัยก่อน รู้ตัวยังงี้ถึงจะยั่วอย่างไรคุณหญิงก็ไม่โกรธผม"

ทันใดนั้นเอง นิกกรักพาตัวเดินลงบันไดมา เขาเอากางเกงขาสั้นของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ มานุ่ง เอาผ้าขนหนูขนาดใหญ่ยัดเข้าไปในกางเกงตอนหน้าท้องหนึ่งผืน สวมเชิ้ตแขนยาวพับแขน และสวมหัวล้านจำลอง เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ แลเห็นเข้า แทนที่จะโกรธกลับหัวเราะก๊าก

นิกกรหยุดซังกที่คั่นพักบันได

"แล้วกัน ไม่โกรธผมหรือครับคุณพ่อ..."

ท่านเจ้าคุณเอียงคออมยิ้ม

"จ้างซังกไม่โกรธ"

นายจอมทะเล้นยกมือเกาศีรษะ

"โกรธนะ ว่า...ไม่โกรธผมก็แยซีครับ"

นิกกรเดินลงบันไดตรงเข้ามายืนรวมกลุ่มกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ และคุณหญิงวาด

"เล่นหัวล้านชนกันใหม่ล่ะครับคุณพ่อ"

ท่านเจ้าคุณสั่นศีรษะ

"ไม่เอา ฉันไม่เล่นกะแก ของแกหัวล้านปลอมของฉันหัวล้านจริง ๆ"

คุณหญิงวาดปล่อยเสียงอหอย ท่านมองดูหน้าหลานชายของท่านอย่างขบขัน แล้วพูดพลาถหัวเราะ

"แกไปเอาหัวล้านนี้มาจากไหนวะกร"

นิกกรยกมือตบหน้าอกคุณหญิงวาดเบา ๆ

"ออกไปห่าง ๆ ครับ เหม็นน้ำมากเหลือเกิน"

อารมณ์ร้ายเกิดขึ้นแก่คุณหญิงวาดทันที

"อ้ายกร !"

นิกกรยกคิ้วแฉับ

"โกรธอะไร ว่าเท่านี้โกรธอะไร"

ขบกรามกรอด แต่แล้วก็ฝืนยิ้มพูดเสียงหนัก ๆ

"ไม่โกรธไว้ย แฮม...เกือบเสียทำอ้ายกรเสียแล้ว ก่อนจะกระเช้าบอกให้รู้ตัวเสียก่อนซีวะ"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร เสียงหงวนก็พาตัวเดินลงบันไดมา หยุดซังกยกมือป้องหน้าผากมองดูเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕

"อ้อฮือ ! แดงแจ้เป็นลูกมะอึกเลย"

นิกกรหัวเราะคิก

"ไม่ใช่แดงแจ้เลย ๆ นะไว้ยอ้ายหงวน มีกลิ่นตุ ๆ เสียด้วยนา"

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ พยายามปลอบใจตัวเองไม่ให้มีโทษะ แล้วกล่าวกับคุณหญิงวาดเบา ๆ

"น่ากลัวผมแท้"

นายจอมทะเลิ่งพูดเสริมขึ้น

"ผมแท้ยังดีกว่าแท้ผม" แล้วนิกรก็ถอยหลังกรูดเมื่อเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ขยับเท้าจะเตะเขา ! "โกรธหรือครับ บอกชื่อว่าโกรธผม"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเสียงกร้าว

"ใจมันโกรธว๊วย แต่ปากไม่กล้าโกรธ ไม่โกรธวะ ขึ้นโกรธเสียเงินตั้ง ๓๐,๐๐๐ บาท ใครจะไปโกรธลง แกล้งอยากกระเซ้ายังงี้ก็เชิญ ไว้ที่ฉันบ้าง ฉันจะต้องหาวิธีทำให้แกสองคนโกรธฉันให้ได้"

กิมหงวนว่า "ผมไม่ใช่คนหัวล้านนี่ครับ จะได้ใจน้อย โกรธง่าย ๆ ความจริงถ้าวันไหนแดดจัดน่าจะยืนตากแดดสักสองสามชั่วโมง กลิ่นตุ ๆ มันจะได้ลดน้อยลง"

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่นห้อง

"ตายตาย พ่อหงวนเห็นเจ้าคุณเป็นเนื้อเค็มหรือปลากุเลาไปแล้ว มีอย่างที่ไหนเอาหัวล้านตากแดด"

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ยิ้มแป้น

"ไม่โกรธ จ้างก็ไม่โกรธ" พูดจบท่านก็พาตัวเดินออกไปทางหลังตึก

พอตะวันตกดิน คณะพรรค ๔สหายก็ตื่นนอนกันพร้อมหน้า และหลังจากวิทยุบรรเลงเพลงชาติ ทุกคนก็ย่อย ๆ กันเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร

นิกรเข้ามาเป็นคนสุดท้าย เขาเดินมาทางเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ พอทรวดตัวนั่ง ท่านเจ้าคุณก็ตั้งเก้าอี้ออก นายจอมทะเลิ่งก็เสียดลักหล่มกั้นกระแทกพื้นดังโครม

ความเดือดดาลทำให้นิกร ผลุนผลันลุกขึ้นส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

"เล่นกับผมยังงี้ได้หรือครับ"

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ อมยิ้มพูดเสียงยานคาง

"โกรธอะไระ ล้อเล่นเท่านั้นโกรธอะไระ"

คณะพรรค ๔สหายหัวเราะครืน นิกรฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

"ไม่โกรธครับ อูย... ก้นกบแทบหัก" แล้วเขาก็นั่งลงบนเก้าอี้ระหว่างเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ กับพล พัทธราภรณ์

การรับประทานอาหารเริ่มต้นขึ้นแล้ว อาหารเข้ามือนี่เป็นอาหารฝรั่ง มีขนมปัง กาแฟ ชูป และสเต็ก เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ยกกาแฟรินใส่ถ้วยจนเต็ม ตักน้ำตาลและเทนมสดลงไป แล้วท่านก็หันไปคุยกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นิกรเลยถือโอกาสตักเกลือป่นใส่ลงไปในแก้วกาแฟเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ประมาณ ๕ช้อนชา เจ้าหัวเหินหัวเราะคิก ๆ อยู่ข้างหลัง

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ หันมายกถ้วยกาแฟขึ้นชด มันเค็มปี๋จนกระทั่งเจ้าคุณลำลักพรวด น้ำกาแฟเลอะเทอะเปรอะหน้าคุณหญิงวาดซึ่งนั่งตรงกันข้ามกับท่าน

ท่านเจ้าคุณรู้แล้วว่าถูกนิกรแกล้ง แต่ทำเป็นไม่รู้เท่าทัน ท่านมองดูคุณหญิงวาดแล้วหัวเราะ

"โกรธผมไหมครับคุณหญิง"

คุณหญิงเกือบจะพูดโพล่งออกมาว่าโกรธ แต่ก็ฉุกใจให้คิดได้ว่าถ้าโกรธก็ต้องเสียเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท

"ง่า.....ไม่.....ไม่โกรธค่ะ"

เสียงหัวเราะของคณะพรรค๔สหาย ดังขึ้นพร้อมกัน ดร . ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง

"มันเป็นแปลกมาก การพนันแบบนี้ไอไม่เคยพบเลย ที่อื่นเดี๋ยก็ไม่มีใครเขาเล่นกัน ฮะ ฮะ ทายไม่ถูกว่าใครจะชนะเลิศ น่ากลัวคุณอาหญิงชนะ"

คุณหญิงवादพูดเบา ๆ

"เห็นจะไม่มีหวังแน่ อาแทบจะทนไม่ไหวแล้วนา"

พลว่า" คุณแม่ต้องอดทนซีครับ เงินตั้ง ๓๐,๐๐๐ บาท ไม่ใช่เงินเล็กน้อยนะครับ"

"ก็นั่นนี่ซี แม่ถึงพยายามอดกลั้นโทษะไว้"

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรหันม้ายั่วอาเสียบ้าง ยกถ้วยกาแฟของเสี่ยหงวนรดลงบนขาของอาเสี่ย ทำให้กางเกงขีตสกินสีขาวยเปรอะเปื้อนกาแฟเลอะเทอะไปหมด

เสี่ยหงวนเม้มปากแน่นทำตาปริบ ๆ มองดูนายจอมทะเล้นอย่างเดียดดาล กางเกงขีตสกินตัวนี้เพิ่งตัดมาใหม่ ๆ น้ำกาแฟเปรอะไปทั่ว

"อ้ายกร" กิมหงวนตะโกนสุดเสียง โมโหจนตัวเนื้อสั่น "นี่มึงเล่นภาษาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ"

นายจอมทะเล้นลื้มตาโพลง

"โกรธหรือเฮีย บอกสักคำซีว่าโกรธ"

คณะพรรค ๔สหายหัวเราะครื้น กิมหงวนนึกได้ว่าขณะนี้กำลังเล่นการพนันกัน นิกรแกล้งเขาก็เพื่อให้เขาโกรธ โใบหน้าที่บึ้งตึงของกิมหงวนเปลี่ยนเป็นยิ้มแยมแจ่มใสทันที

"ไม่โกรธไว้ย" เสี่ยหงวนพูดยานคาง เอื้อมมือหยิบกาแฟยกขึ้นรดลงบนกะบาลของนิกรอย่างสนุกสนาน "นี่มันต้องยังงี้ ถ้าแกไม่โกรธก็มีขันติเก่งกว่ามนุษย์ทั้งหลายแหละวะ"

นิกรหัวเราะงอหาย ทั้ง ๆ ที่กาแฟรดลงมาจากศีรษะเขาเปื้อนเสื้อเชิ้ตแฉ่วและกางเกงปาล์มบีชีสีเทาของเขา

คราวนี้ทุกคนหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น กิมหงวนถอนหายใจหนัก ๆ วางกาแฟลงบนโต๊ะแล้วยกมือไหว้ นิกร

"กัันนับถือแกละไว้ยกร น่ากลัวแกชนะแน่ แก่ไม่นี่กโมโหบ้างหรือ ถ้ามจริง ๆ เถอะวะ"

นิกรสั่นศีรษะ

"โมโหกะลิงอะไรละ กัันกำลังอยากได้เงินที่พนันกันนี้ กัันจะซื้อเดอโซโดสักคัน"

การพนันขันต่อเป็นไปอย่างสนุกสนาน แต่คุณหญิงवादชักท้อใจเสียแล้ว ท่านวิตกว่าท่านจะมีความอดทนไม่เพียงพอ

อย่างไรก็ตาม ทั้ง ๔คนยังไม่มีใครแพ้ใคร จนกระทั่งอาหารเข้าผ่านพ้นไป

คืนวันนั้นเอง คุณหญิงวาดก็เป็นคนแรกที่ปราศัย

มันเป็นคืนเดือนหงายกระจ่างดวง คุณหญิงวาดออกมานั่งพักผ่อนบนม้ายาวที่เขยิบหลังตีกตามลำพัง และใช้เวลาเงียบ ๆ คิดหาวิธีที่จะทำให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กับกิมหงวนและนิกรโกธรท่าน ท่านตั้งใจว่าถ้าท่านชนะ เลิศได้เต็มพัน ท่านก็จะซื้อแหวนเพชรราคาห้าหมื่นใส่อีกสักวง ทั้ง ๆ ที่ท่านมีแหวนเพชรอยู่แล้วไม่ต่ำกว่า ๒๐ วง ซึ่งแต่ละวงราคาร่วมหมื่นเป็นอย่างถูก

กำลังนั่งเพลิน ๆ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ก็พาตัวเดินออกมาทางหลังตึก ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างยิ้มให้กัน

"นั่งสิคะ เจ้าคุณ"

"ครับ ขอขอบคุณ" แล้วเจ้าคุณก็นั่งลงข้างคุณหญิงวาด "ยังไงครับ การพนันกันครั้งนี้คุณหญิงคิดว่าใครจะชนะ"

คุณหญิงวาดหัวเราะเบา ๆ

"น่ากลัวจะเสมอกันคะ วันนี้ทั้งวันยังไม่มีใครโกธรเลย ง่า... ที่หลังเจ้าคุณอาบน้ำละก็พอ ผอกศิระชะเสียบ้าง นะคะ เข็มื่นเขียวเหลือเกินคะ นั่งใกล้ ๆ อย่างนี้ดิฉันแทบทนไม่ไหว"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"ถึงหัวล้านก็ใจดีนะคุณหญิง เรื่องพนันแบบวิถิตถารของเราอย่าไปสนใจกับมันเลยนะครับ เราคุยกันดีกว่า ผมหาโอกาสที่จะคุยกับคุณหญิงสองต่อสองอย่างนี้มาหลายวันแล้ว"

"หรือคะ เจ้าคุณมีเรื่องอะไรหรือ ?"

"ครับ ถูกแล้ว มีเรื่องสำคัญมากเกี่ยวกับความสุขและอนาคตของผม ง่า... เราลงไปคุยกันในสวนดอกไม้ไม่ ดีหรือครับ"

คุณหญิงวาดทำหน้าที่ชอบกล

"พูดกันบนตึกนี้ก็ได้นี่คะ ไม่มีใครได้ยินหรอกคะ"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เขยิบเข้ามานั่งเกือบชิดตัวคุณหญิงวาด แล้วพูดเสียงกระซิบแผ่วเบา

"คุณหญิงครับ คืนนี้ ๒ยามผมจะเข้าหาคุณหญิงอย่าใส่กลิ่นประตุห้องนะครับ ความรักมันทรมาณหัวใจ ผมมาหลายปีแล้ว ผมรักคุณหญิงจนแทบจะตรอมใจตาย คืนนี้ ๒ยามกรุณาผมหน่อยนะครับ "

คุณหญิงวาดทำตาโตเท่าไข่ห่าน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้ยินคำพูดเช่นนี้จากเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เลย โทษะของท่านเดือดพล่าน ใบหน้าแดงกล้าเพราะความโกรธ ท่านผลุดลุกขึ้นยืนทันที ส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่นบ้าน

"เจ้าคุณบ้าหรือดีคะนี่ เกิดพิตอะไรขึ้นมาเกี่ยวดิฉัน หนอยแน่เห็นดิฉันเป็นคนไวไฟแล้วไหมล่ะ ชะ ชะ ชะ ชะ อ้ายเราวิหิตประจำเดือนมาตั้ง ๑๐ กว่าปีแล้ว ยังมาอุ้มให้เสียคน เสียแรงที่ดิฉันนับถือเจ้าคุณเหมือนกับญาติอันสนิท เลิกนับถือกันที"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ลุกขึ้นและยิ้มแห้ง ๆ

"คุณหญิงครับ โปรดเห็นใจผมบ้าง ความรักย่อมมีอำนาจเหนือสิ่งอื่น ๆ ผมรักและบูชาคุณหญิงจริง ๆ คุณหญิงที่รักของผม ผมตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว คืนนี้ ๒ยามผมจะเข้าหาคุณหญิงแน่นอน "

"ไอ้...ตายแน่ๆ" คุณหญิงวาดตะโกนลั่น "ประเดี๋ยวแม่เกิดใจอ่อนขึ้นมา ก็ไปกันใหญ่เท่านั้น เจ้าคุณ เป็นบ้าแล้วรู้ไหม คุณกิดฉันกินไปแล้ว ถ้าขึ้นพูดบ้า ๆ ดิฉันจะตบหน้าเจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ หน้าจ๋อย พุดเสียงเครือแฝง

"โธ่...แม่वादจำ พี่พูดขอความรักหน่อยเดียว ไม่น่าโกรธพี่เลย"

เสียงหวนกับนิกรเดินออกมาพอดีแล้วหยุดซังก เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ทรวดตัวลงนั่งคุกเข่า เงยหน้าขึ้นมองดู คุณหญิงวาดด้วยแววตาโหยละห้อย

"คุณหญิงคือดวงจันทร์ในดวงใจผม โธ่.....คนดีอย่าโกรธผมเลยนะ"

คุณหญิงวาดแผดเสียงลั่น

"โกรธซี ทำไมจะไม่โกรธ"

สองสหายหัวเราะก๊าก อาเสียวระโศกตัวลอย

"ไซโย้! คุณอาหญิงแพ้ไปคนหนึ่งแล้วว๊วย ฮะ ฮะ เหลืออีก ๓ คนเท่านั้น สู้กันให้ยับเยินไปเลย"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ลูกขึ้นยืน ยิ้มให้คุณหญิงวาด

"ผมเสียใจด้วยที่คุณหญิงถูกผมแก้งิ้วแล้วโกรธผม เป็นอันว่าคุณหญิงแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข"

คุณหญิงวาดยื่นตะลิ่ง

"ฮุ้ยตาย ตาย...ตายแน่ เสียท่าเจ้าคุณเสียแล้ว ไอ้...สามหมื่นลอยน้ำไปแล้ว" พุดจบท่านก็ยกมือตอกชก หัวตัวเองอย่างเด็ดดาล

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ หันมายกคิ้วกับสองสหาย

"ยั่วเสียพักเดียวอยู่เลย"

คุณหญิงวาดร้องไห้ ยกหลังมือขึ้นเช็ดน้ำตา เสียตายเงินของท่าน

"กูนอกู แก่จนปานนี้ยังเสียที่เขาง่าย ๆ ฮือ...ฮือ...ใครชนะเอาเงินไปกินขอให้คอยพอก"

"อ้าว" ทั้งสามคนร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

คุณหญิงวาดเดินร้องไห้เข้าไปในห้องกลาง เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับนิกรและเสียงหวน ต่างหัวเราะชอบอก ชอบใจไปตามกัน

"กันนี้แล้วว่า คุณอาต้องแพ้เป็นคนแรก" เสียงหวนพุดพลางหัวเราะพลางล้วงกระเป๋าหยิบซองบุหรี่ป้อน สันออกมาเปิด ยื่นให้เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับนิกร

พอดูกับลูกเขยหยิบบุหรี่ป้อนมาคนละมวน กิมหงวนดีใจเหลือที่จะกล่าวที่เจ้าคุณหยิบมวนที่อาเสีย ทำเครื่องหมายไว้เอาไปสูบ เสียงหวนรีบจุดบุหรี่ป้อนให้ทันที บุหรี่ป้อนที่เจ้าคุณปัจฉิม ๗ สูบอย่างสบาย กิมหงวนได้ เอาประทันจันดอกเล็ก ๆ ยัดไว้หนึ่งดอก ซึ่งประทันนี้ ดร. ดิเรกได้ประดิษฐ์ให้กิมหงวนตามที่ขอ ร้อง มีเสียงระเบิด แรงกว่าประทันธรรมดาหลายเท่า

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้สองสหาย

"โง่ แก่จะล้อหัวล้านฉันอีกยังได้นา"

เสียงหวนอมยิ้ม

"ไม่ล้อละครับ ล้อผู้ใหญ่บาปกรรม หาวิธีกระเช้าคุณอาอย่างอื่นดีกว่า ยังมีเวลาอีกตั้ง ๒ วัน ผมจะปราบ
อ้ายกรเสียก่อน แล้วค่อยปราบคุณอาทีหลัง"

ท่านเจ้าคุณโบกมือพูดเสียงหัวเราะ

"เมินเสียเถอะอ้ายหวน ไม่มีอะไรที่แกจะทำให้อาโกรธแก่ได้หรอก แกกับอ้ายกรนั่นแหละระวังตัวให้ดีเจอ
ถูกไม้คนแก่เข้าแกจะต้องโกรธแน่นอน"

นิกรยักคิ้วแฉับ

"พี่ชู้ตพูดยั้งก็ไม่ต้อง"

"อ้าว... ทะลึ่งกับฉันยั้งก็เดี๋ยวก็โดนเตะเท่านั้น"

"นั่นแน่ ชุนข้างโกรธละโว้ยอ้ายหวน"

อาเสียยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

"โกรธหรือครับ กระเช้าชนิดหนอยยั้งก็โกรธ...."

เจ้าคุณผินยิ้มอย่างยากเย็น พูดเสียงยานคาง

"ไม่โกรธ ล้ออีกก็ได้ ล้อกันนิดหน่อยเท่านี้ถึงกับโกรธก็บ้าละวะ" แล้วท่านก็ยกหูขึ้นดู

ทันใดนั้นเอง ประทัดในมวนบุหรี่ยักไฟไหม้ฆนนวนระเบิดขึ้นเสียงดังราวกับกระสุนปืนพก

"ปัง !"

เจ้าคุณร้องสุดเสียง ยืนตัวสั่นงันงกเพราะความตกใจ และความตกใจที่เกิดขึ้นทำให้ท่านโมโห สองสหาย
หัวเราะลั่น นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

"เฮ้ย ! ดูซิวะอ้ายหวน คุณพ่อหน้าดำไปแถบหนึ่งแล้ว ฮะ ฮะ เหมือนกับตัวจิ้งหรีดหน้าดำตอนถวายเป็นปลาโว้ย"

ท่านเจ้าคุณโมโหจนหน้าเขียวและลิ่มตัว

"เลวมาก อ้ายหวน มึงเล่นกับกูยั้งก็ใช้ได้รี"

เสียงหวนขมวดคิ้วย่น

"นั่นแน่ เพื่อนกันแท้ ๆ ล้อเล่นเท่านี้โกรธ"

"ใครเป็นเพื่อนมึง อ้ายระยำ ทะลึ่งไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักนัวก็อยนัวหัวแม่มือ เด็กผู้ใหญ่"

"อู๋โยโมโห น่าเอ็นดูจริงคุณพ่อ เล่นยั้งก็โกรธหรือ ?"

"โกรธซิวะ !"

สองสหายหัวเราะก๊าก ต่างกระโดดโลดเต้นตบมือกระตีบเท้า โดยเฉพาะนิกรถึงกับเป่าปากเปี้ยว

"ไซโย คุณพ่อแพ้เราแล้ว" นิกรแหกปากพูดเสียงลั่นบ้าน "อ้ายหวน ต่อไปนี่แกกับกันตัวต่อตัว"

อาเสียยักคิ้ว

"หรือเรายอมเสมอกัน แบ่งเงินกันคนละครึ่งยังได้นา"

นายจอมทะเล้นลั่นศีรษะ

"เสียใจ กันมั่นใจว่ากันจะต้องชนะ อย่าแบ่งดีกว่า ใครชนะก็รวบเอาไปให้หมด เพราะต้องมีตำแหน่งชนะเลิศเพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แม้มปากแน่น มีทีท่าเหมือนกับจะเป็นลม เมื่อโทษะของท่านหายไป ท่านก็นึกได้ว่าสองสหายแกลังยั่วให้ท่านโกรธ ท่านเจ้าคุณเดือดดาลตัวเองอย่างที่สุด

"โอ้ย...เสียท่าอ้าย ๒คนนี่เสียแล้ว ว่า ...แยะไว้ยเงินตั้ง ๓๐,๐๐๐ นำเสียตายเหลือเกิน เอาไปเถอะวะ ข้ามันไม่ดีเอง ถือขันดินหน่อยเดียวขันก็เลยแตก"

นิกรเดินร้องเพลงเดินย่อนเข้าไปในห้องโถง ปล่อยให้เสียหงวนสนทนากับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ต่อไป พอดี นवलลออเมียรักของเสียหงวนเดินลงบันไดมาจากชั้นบนของตัวตึก

ความคิดอันแยบคายบังเกิดขึ้นแก่นิกรทันที ถ้าหากว่าเขาขอร้องให้นवलลออร่วมมือกับเขายั่วเข้ากิมหงวนอย่างไรเสียอาเสียก็ต้องโกรธเขาอย่างไม่มีปัญหา คิดแล้วนิกรก็เดินยิ้มกริ่มเข้ามาหา นवलลออ ยกมือจับแขนหล่อน พาตัวเดินออกไปทางหน้าตึก

"นี่จะพาดิฉันไปไหนคุณนิกร" แม่เสือนवलลออพูดยิ้ม ๆ

"พามาปรึกษากันที่นี้แหละครับ คุณนवलครับ คุณอาหญิงกับคุณพ่อแพ้วนั้นถูกตัดออกไปแล้ว ขณะนี้เหลือผมกับอาเสีย ๒คน "

นवलลออทำตาโต

"คุณอาแพ้วแล้ว"

"ครับ ยั่วเสียพักเดียวโมโหเต่าเลย ถ้าหากว่าคุณยอมร่วมมือกับผม เล่นละครตลกฉากสั้น ๆ สักหนึ่งฉาก กิมหงวนต้องโกรธผมแน่นอน แล้วผมจะสมนาบุญคุณให้เงินสดคุณ ๑๐,๐๐๐ บาทเป็นรางวัล"

นवलลออหัวเราะเบา ๆ ภูมือทั้งสองข้างไปมา

"จริงหรือคะ คุณนิกร"

"ครับ"

"ถ้ายังงั้นตกลงคะ คุณจะให้ดิฉันทำยังไงคะ"

นิกรว่า "ไม่อยากเย็นอะไรหรือครับ คุณแกลังทำเป็นว่าคุณมีความสัมพันธ์กับผมในทางชู้สาวและเราแสดงบทบาทโรมานซ์ให้กิมหงวนเห็นสักหน่อยเดียว ๑๐,๐๐๐ บาท จะเป็นของคุณทันที"

"คุณต้องให้ดิฉันจริง ๆ นะคะ"

"มีไร้อ ถ้าหากว่าผมบิดพริ้ว ผมยอมให้คุณด่าผมเลย"

"ตกลงคะ" นवलลออพูดเสียงหัวเราะ ยกมือขวาออกมาให้นิกรจับแสดงถึงมิตรภาพอย่างสูง "ที่คุณพูดมานี้ดิฉันเข้าใจดีแล้ว เราจะเริ่มยั่วเหยียดในคืนนี้หรือคะ"

"ครับ คุณไปคอยผมที่เก้าอี้ซึ่งข้างข้างเรือนต้นไม้โนนประเดี๋ยวผมจะตามไป ผมจะให้อ้ายแห้วเป็นหน้าม้าไปบอกเจ้าหงวนว่า เรามีท่าทางว่าจะเป็นผู้กัน ถึงกับแอบไปคุยกันบนเก้าอี้ซึ่งข้าง อ้ายเสียมันเป็นคนชี้หึงขนาดหนักจะต้องไปแอบดูเราเพื่อให้เห็นเท็จจริง ผมจะทำเป็นกอดและจูบคุณ"

นวนลลอทำปากห่อลิ้มตาโพลง

"ไม่ไหวละคะ ทำไม่ถึงกับจูบกันด้วย"

"เถอะน่า คุณนะเท่ากับพี่สาวผม ให้ผมจูบทีเดียวไม่เสียหายหรือครับ"

หล่อนยิ้มอาย ๆ

"จูบตรงไหนคะ"

"ก็จูบแก้มนะซีครับ"

แม่เสือนवलลออกถอนหายใจโถ่งอก

"ตกลงคะ จูบทีหนึ่งได้เงินตั้งหมื่นเหมือนกัน "

นิกรหัวเราะ

"ไปเถอะครับ ไปนั่งเก้าอี้ซึ่งข้างนั้น อย่างช้าอีก ๕ นาทีผมจะตามไป " พูดจบนิกรก็กลับเข้ามาในห้องโถง

นายจอมทะเล้นขึ้นบันไดไปชั้นบน สักครู่ก็กลับลงมาค้นหาตัวเจ้าแห้วจนรอบตึกก็ไม่พบ เขาแลเห็นแสงไฟในห้องสมุดสว่างจ้า ก็รีบพาตัวเดินเข้าไปในห้องสมุดของบ้าน "พัชราภรณ์" แล้วเขาก็พบเจ้าแห้วนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟากำลังอ่านหนังสือพระราชนิพนธ์เรื่อง 'มัทนะพาธา' หรือตำนานดอกกุหลาบอย่างสบาย

"เฮ้ย !"

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง รีบปิดหนังสือและลุกขึ้นยืน

"ฮือ" นิกรคราง "มึงนี่นับวันยิ่งทะลึ่งหนักมือขึ้น ห้องสมุดนี่นะมึงไม่มีหน้าที่เข้ามารุ่มร่ามเลย สำหรับพวกเจ้านายเท่านั้น มันชักจะมากไปละโว้ยอ้ายแห้ว"

"นั่นนะซีครับ" เจ้าแห้วสารภาพ "รับประทานคุณมีธุระอะไรที่จะใช้ผมหรือครับ หรือว่ารับประทานจะให้ผมช่วยอะไรบ้าง

นิกรมองซ้ายมองขวาเสียก่อน

"ข้าจะให้เอ็งช่วยเป็นหน้าม้าต้มอาเสี"

"อ้อ รับประทานเรื่องนี้ผมถนัดนักครับ"

นายจอมทะเล้นเล่าแผนการของเขาให้เจ้าแห้วฟังจนเข้าใจดี แล้วกล่าวกับคนใช้จอมแก่น

"ไป...ไปหาอ้ายเสีเดี๋ยวนี ใช้วาทะศิลป์ของแกพูดให้มันเชื่อฟัง ข้ากับคุณนวนลเป็นชู้กัน ถ้าอ้ายหงวนโกรธข้าก็ชนะพนัน แล้วข้าจะให้รางวัลเอ็งพันบาท จ่ายทรัพย์สินในคืนนี้ทีเดียว"

"ฮือ" เจ้าแห้วคราง "พันบาทเชียวหรือครับ ไชโย้ย !"

"เฮ้ย !" นิกรทวาด "ตันแหกปากออกมาได้ ถ้าอ้ายเสีมันได้ยินเข้าเกิดพิริแตก กะบาลของเอ็งจะต้องแตกรู้ไหม"

เจ้าแห้วอมยิ้มแล้วจู้ปาก

"แหม...รับประทานคำคมชะด้วยนะครับ คุณรีบไปนั่งคุยกับคุณนวนลเถอะครับ ผมอยู่ทางนี้จะจัดการใส่ไฟให้เรียบร้อย รับประทานรับรองว่าอาเสีจะต้องโกรธแน่ ๆ เพราะแกร็กและหวงคุณนวนลราวกับดวงใจ"

สองบ่าวนายพากันเดินออกไปจากห้องสมุด นิกรรอกไปทางหน้าตึก ส่วนเจ้าแห้วไปทางหลังบ้าน
เจ้าแห้วแลเห็นอาเสี้ยกิมหงวนกำลังนั่งคุยกับเจ้าคุณบัจนี่ก ๗ อย่างเงียบ ๆ ก็ยื่นเกาะเสาปูนมองดู จน
กระทั่งเสี้ยหงวนหันมาเห็นเข้า เจ้าแห้วก็พยักเพยิดกวักมือเรียก

อาเสี้ยขมวดคิ้วย่น

"อะไรของมึงวะ อ้ายแห้ว"

"รับประทานเชิญมานี่เดี๋ยวล่ะ"

เสี้ยหงวนลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเจ้าแห้ว แล้วถามห้วน ๆ

"ว่าไง"

เจ้าแห้วจูงมือเสี้ยหงวนเดินเข้าไปในห้องโถง และเสี้ยหงวนมือเข้าไปในห้องสมุด แกล้งทำเป็นมองซ้าย
มองขวาแล้วพูดกระซิบกระซาบ

"รับประทานผมนะเคาพรักอาเสี้ยเหมือนกับพ่อของผมเดี๋ยวล่ะ รับประทานเมื่อมีเรื่องที่จะทำให้อาเสี้ย
ต้องเสื่อมเสียเกียรติ ต้องอับอายขายหน้าเขา รับประทานกระผมก็ต้องเรียนให้อาเสี้ยทราบ"

กิมหงวนหน้าตื่น กล่าวถามอย่างเป็นงานเป็นการ

"เล่าให้ข้าฟังเดี๋ยวนี เรื่องราวมันเป็นยังไง"

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

"รับประทานพูดไปอาเสี้ยเชื่อก็ดี ถ้าอาเสี้ยไม่เชื่อผมก็อาจจะถูกอาเสี้ยไล่เตะ"

"เถอะน่า พูดมาเถอะอ้ายแห้ว เอาเถอะข้าจะเชื่อเถิง"

เจ้าแห้วยิ้มปากแน่น

"รับประทานอาเสี้ยคงจะจำภษิตโบราณได้ ช้างสาร, งูเห่า, ปลาเง่า, เมียรัก"

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

"ข้าเก่าไว้ ไม่ใช่ปลาเง่า"

"นั่นแหละครับ ถูกแล้ว รับประทานอาเสี้ยเคยเฉลียวใจบ้างไหมครับว่า คุณนวลได้ทรยศต่ออาเสี้ยเสีย
แล้ว"

กิมหงวนตกใจยืนตะลึง

"หา ? หมายความว่านวลของข้ามีชู้ยั้งงั้นหรือ ?"

"แน่เหลือเกินครับ รับประทานผมได้เห็นกับตามานานแล้ว สองจิตสองใจไม่กล้าบอกอาเสี้ย เพิ่งตัดสินใจ
วันนี้เอง"

เสี้ยหงวนกระซิบถาม

"เป็นชู้กับอ้ายพลใช่ไหม ?"

"ไม่ใช่ครับ รับประทานเป็นชู้กับคุณนิก"

"ไอ้ย" เสียงหวนเปลอตัวอุทานออกมาดัง ๆ "ตายละวะกู สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ในยุคนี้นั้นมันมักจะเป็นไปได้เสมอ
เล่าให้ข้าฟังให้ละเอียดชี้ย้ายแห้ว เอ็งรู้เห็นอย่างไรบ้าง"

เจ้าแห้วใส่ไฟต่อไป

"รับประทานคุณนิกรกับคุณนวนนัดพบกันทุกคืนแหละครับ รับประทานบางทีก็ในสวนดอกไม้ บางทีก็ข้าง
โรงรถ แต่โดยมากรับประทานที่เก้าอี้ชิงช้าข้างเรือนต้นไม้หน้าตึกครับ"

กิมหงวนแปลกใจตัวเอง ไม่พยายามนึกคิดในทางอกุศล

"เอ็งเข้าใจผิดกระมังอ้ายแห้ว เพื่อนฝูงกันคุยกันจะแปลกอะไรวะ"

"ปู่โธ่ รับประทานผมแอบดูนี่ครับ ให้ตายโหงตายท่าก้าวนี้ไปธรณีสูบ ให้พระแก้วพระกาฬผลาญชีวิตผม
ยังได้ เพื่อนกันทำไมถึงกอดกันและจูบกันล่ะครับ จูบกันดังจ๊วบ ๆ กอดกันกลมดิก รับประทานคุณนิกรทั้งจูบทั้งพึด
ทั้งขยี้"

อาเสี้ยทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม แข็งขาอ่อนเปียกไปหมด หูอื้อนัยน์ตาพร่าพราว

"โอย ขึ้นไปเอายาตมที่เถอะวะอ้ายแห้ว ลมใส่กูแน่"

เจ้าแห้วโบกมือ

"รับประทานแข็งใจหน่อยซีครับ"

เสียงหวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

"ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยว๊าย อ้ายแห้ว ก็อ้ายกรรมันเพื่อนรักของข้า คนอื่นที่ไหน เพื่อนเรามันจะเผาเรือนก็ผิด
ไปละวะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานตามใจอาเสี้ยเถอะครับ ผู้ชายที่ถูกเมียเอาเขาสวมหัว ก็มักจะไม่ยอมเชื่อใครว่าเมียมีชู้ รับ
ประทานอาเสี้ยอยากเห็นเท็จจริงก็ออกไปดูซีครับ ดูให้เห็นกับตาจะได้รู้ว่า อ้ายแห้วมันได้กระทำหน้าที่คนใช้ผู้ซื่อ
สัตย์ต่ออาเสี้ยอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่คนใช้เฮงชวย"

ใบหน้าของกิมหงวนซีดเผือด

"หมายความว่า ขณะนี้อ้ายกรกับเมียข้ากำลังพรอดรักกัน"

"ครับ ออกไปดูที่เก้าอี้ชิงช้าข้างเรือนต้นไม้หน้าตึกซีครับ ไอ้ย...รับประทานจูบกันแต่ละทีตั้งขึ้นมาถึงบน
ตึก"

"อ้ออ้อ" อาเสี้ยคราง "อ้ายกรรมันไม่ได้ปราณีเมียข้าเลย "ง่า...เอ็งไปแอบดูแล้วไซ้ไหม ?"

เจ้าแห้วพยักหน้า

"ครับ รับประทานผมเข้าไปดูจนใกล้ คุณนิกรทั้งจูบทั้งเคล้าคลึง รับประทานผมได้ยินทั้งสองคนปรึกษา
หารือกันว่า จะวางยาพิษอาเสี้ย"

กิมหงวนเย็นวาบไปทั้งตัว

"นี่ถึงกับคบคิดกันจะวางยาพิษฆ่าเหี่ยวหรือ ตายแน่ละกู มิน่าละ ฆ่าผิดสังเกตุอยู่เหมือนกัน หมู่นี้นอนหันหลังให้ข้าทุกคืน อ้ายเรานอนดินไปถูกตัวเข้าหน่อยก็เอ็ดตะโรกลางดึกกลางคืน จะจูบก็ไม่ยอมให้จูบหาว่าข้าไม่ได้แปรงฟัน ฮีม ยิ่งรักมากก็ยิ่งแค้นมาก เพื่อนน้ำมิตรเกิดทรยศ อนิจจา เพื่อนรักหญิงงาม"

เจ้าแห้วพูดตัดบท

"รับประทานออกไปดูให้ชื่นใจหน่อยซีครับ ชื่นซักข้าประเดี๋ยวจะหมดชุด"

เสีหงวนขบกรามกริ้วม ๆ นัยน์ตาวาวโรจน์ากลัว

"ดีแล้วข้าต้องดูให้เห็นเท็จจริง ถ้าอ้ายกรกับนวลลอบเป็นชู้กัน ฮะ.....ฮ้า.....เอาไป เมียคนเดียวข้ายกให้"

"ฮ้า" เจ้าแห้วอุทาน "รับประทานอาเสีไม่เสีตายหรือครับ ผู้หญิงที่สวยอย่างคุณนวล ผมให้อาเสีพลิกแผ่นดินหากีหาอีกไม่ได้"

กิมหงวนพูดเสีงอ่อย

"นั่นนะซี โธ...ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย อ้ายเราริเสีงเมียยังกะเสีงแม่ แม้แต่ขจี้กะเรั้เรายังอุตสาห์ถอนให้ น้ำใจของผู้หญิงเป็นอย่างนี้เอง ประเดี๋ยพอชายเลหลังให้เจีहनอมไปเลย"

ครันแล้วเสีหงวนก็เดินออกไปจากห้องสมุด อารมณ์ของเขาเดีอดพล่าน เขาคิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยถ้าไม่เป็นความจริงแล้ว เจ้าแห้วคงไม่กล้ามาเล่าให้เขาฟัง

ในยามนี้แสงจันทร์แจ่มจรัสไปทั่วบ้าน "พัชราภรณ์" อยู่ในความสงบเสีงเสีหงวนลงมาจากตึกด้วยความระมัดระวัง วิ่งปราดไปที่ตึนนกยูงใหญ่ เพื่ออาศัยร่มเงาของตนไม่กำบังตัว

นิกรกับนวลลอบแลเห็นกิมหงวนตั้งแต่เขาออกจากห้องโถง

"แสดงบทบาทให้แนบเนียนหน่อยนะครับ อ้ายหงวนกำลังคลานเข้ามาหาเราแล้ว โนน...เห็นไหมครับ มองดูไกล ๆ เหมือนหมาฝรั่ง"

นวลลอบหัวเราะเบา ๆ นิกรยกมือซ้ายประคองกอดหล่อน พอชำเลีองหางตาแลเห็นเสีหงวนคลานเข้ามาแอบหลังกอพุทธรักษา ห่างจากเก้าอี้ซึ่งข้าประมาณ ๔เมตร นิกรค่อย ๆ ยกมือเซียงคางนวลลอบอขึ้น

"นวลจ๋า พี่จูบนวลไม่เบีอเลย"

นวลลอบยิ้มอ่อนหวาน

"พอที่เถอะคะ เดี๋ยวกั้มนวลลอบจะข้าเสีหงมด"

นิกรกั้มลงจูบหล่อนทันที นวลลอบตักใจเมื่อริมฝีปากของนิกรแนบแน่นกับริมฝีปากของหล่อน และแล้วหล่อนก็อ่อนเปียกอยู่ในวงแขน

ทันใดนั้นเอง กิมหงวนก็ปราดออกมา

"อ้ายเพื่อนทรยศ" เสีหงวนเอ็ดตะโรลัน "อีหญิงแพศยาหน้าด้านเหมือนสะพานพุทธ ๆ ฮีม...แม่กาก็แถมเสีียว"

หนุ่มสาวผละออกจากกันทันที นวลลอบอุบนิกรดังปลัก

"นี่แน่ บ้าจ้งเลยคุณนิกรนี่ เล่นจูปอย่างงี้มีอย่างรี"

นิกรยกมือไหว้เสียหงวนและทำเป็นกลัวลาน

"เพื่อนเอ๋ย ยกโทษให้กันเถอะเพื่อน กันผิดไปแล้ว"

อาเสียเค้นหัวเราะ

"ยกโทษ เมินเสียเถอะ ฎุโกรธมึงมากรู้ไหม ?"

นายจอมทะเล้นแกลิ่งทำหน้าเศร้า ๆ

"กันผิดพั้งไปหนเดียวเท่านั้น ไม่น่าจะโกรธกันเลย

กิมหงวนตะโกนราวกับข้างร้อง

"โกรธซิวะ เล่นทรยศกันอย่างนี้มันต้องโกรธ ฎุโกรธมึงตลอดชีวิตเลย"

นิกรอมยิ้ม

"โกรธจริง ๆ สาบานก่อน"

"จริงซิวะ ให้ตายโหงตายห้าชีเอ้า"

นิกรพยักหน้า

"ก็ดีแล้วนี่ การพนันสัญญาไม่โกรธของเราจะได้สิ้นสุดเสียที เป็นอันว่าชัยชนะอันเด็ดขาดเป็นของกันแล้ว"

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก ความโกรธและความหึงหวงหายไปทันที เขารู้ว่าเขาเสียพ่านิกรด้วยกลอุบายอันลึกซึ้ง

"อ้ายกร..." อาเสียคราง

"โกรธไหม" นิกรพูดยานคาง

กิมหงวนหัวเราะ

"ไม่โกรธไว้ย"

"เสียใจ เมื่อกัันแกถึงกับลงทุนสาบานว่าแกโกรธจะมากลับค่าง่าย ๆ ยังไงวะ เราไม่ใช่เด็กทารก เอ้อ... ไล่งอกไปที่"

กิมหงวนทั้งฉิวและทั้งซัน มองดูหน้าเมียรักของเขาซึ่งนั่งหัวเราะร่วน

"ไฉนจะนวล คบคิดกับอ้ายกรต้มเฮียหรือ ?"

แม่เสียพยักหน้า

"คะ คุณนิกรสัญญาว่า ถ้าแกชนะเสียจะแบ่งเงินให้หนวลหมื่นบาท เป็นอันว่าหนวลได้เงินหมื่นบาทหวาน ๆ แล้วเฮียอยากโง่ทำไมละ กำลังพนันกันก็ต้องนึกเฉลียวใจบ้างซีคะ"

เสียหงวนทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

"ว้า... ไม่น่าเสียที่อ้ายกรเลย แล้วอ้ายกรมันจูปนวลหรือเปล่า"

"จูปคะ ที่เดียวเท่านั้น"

อาเสียทำตาปริบ ๆ

"ทำไมไปให้มันจูปเล่า"

"อ๊วย.....คุณนิกรกับนวลก็เท่าเพื่อน้องกันแท้ ๆ จูบกัันที่สองที่จะแปลกอะไรคะ"

กิมหงวนถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

"อ้ายแปลกนะ ไม่แปลกหรือก แต่มันจะเคยตัวนะซี" แล้วเขาก็ยกมือชี้หน้านายจอมทะเล้น "ทีหลังไม่ได้นะ ้วย"

นิกรหัวเราะก้าก

"อย่ากลัวเลยวะ เมียแกเหมือนกับแม่กันนั่นแหละ"

"อ๊วยตาย" นवलล่ออุทานขึ้น "คุณนิกรนี่แหละ พูดยอะไรก็ไม่รู้"

นิกรก้มลงกราบบนตักนवलล่อ

"อภัยให้ผมนะครับที่ล่วงเกินคุณ ไปบนตักเถอะครับ ผมจะจ่ายเช็คหมื่นบาทให้คุณเดี๋ยวนี้"

เสียหงวนบ่นพึมพำสั้นศิริชะช้า ๆ พอนิกรประคองนवलล่อลุกขึ้น อาเสี่ยก็แสดงน้ำใจนักกีฬาเดินเข้ามา ยื่นมือให้นิกรจับ

"แกเนอ้วย อ้ายกร กันขอแสดงความยินดีด้วย ผ่าเถอะวะ แกนี่เล่าให้เหลียมพราวเลย"

นิกรตบศิริชะอาเสี่ย

"คืนพรุ่งนี้กันจะเลี้ยงแกเพื่อฉลองชัยชนะของกัน"

นवलล่อเดินนำหน้าปากกิมหงวนกับนิกรเดินไปที่ตึกใหญ่ เจ้าแห้วนั่งหัวเราะท่องคัดท่องแข็งอยู่ที่บันไดหิน อ่อน อาเสี่ยเตี้อดตาลเต็มทน ก็ยกมือเชกกะบาลเจ้าแห้วดังสนั่นหวั่นไหว

"นี่แน่ หน้าม้าตึกนั้ หลอกเอาภูหลงเชื่อ เลยแพ้อ้ายกร ต้องเสียเงินไป ๓๐,๐๐๐ บาท"

เจ้าแห้วสุดปากด้น ยกมือลูบค้ำหน้าแข็งและครางหึง นิกรแปลกใจอย่างยิ่ง

"เฮ้ย...อ้ายหงวนมันเชกกะบาลแกทำไมไม่ค้ำหัว้วย ผ่าไปค้ำหน้าแข็ง"

เจ้าแห้วฝืนหัวเราะ

"รับประทานเส้นมันแล่นถึงกันครับ"

สองสหายกับนवलล่อพากันเข้ามาในห้องโถง ต่างแลเห็นเจ้าคุณปัจฉนิก ๗ นั่งพักผ่อนอยู่บนโซฟาตาม ลำพัง กิมหงวนลี้มไปคิดว่ายังอยู่ระหว่างการแข่งขัน ก็กล่าวกระเข้าเจ้าคุณปัจฉนิก ๗

"แม่้วย พระอาทิตย์ขึ้นกลางคืนแดงแจ๋เชียว้วยอ้ายกร"

เหมือนกับเอาไม้กระทุ้งกันเสื่อ เจ้าคุณเผ่นพรวดลุกขึ้นมายกเท้าเตะกิมหงวนเต็มเหนี่ยว

"นี่แน่ะ ทะลึ่งนั้ก"

อาเสี่ยลอยหน้าลอยตาพูด

"ล้อเท่านี้โกรธหรือครับ โกรธรี"

ท่านเจ้าคุณตะโกนลั่น

"โกรธชี้วย ูแพัพนันแล้วนี่หว่า"

เสียหงวนสะดุ้งโหยง

"อีย่า...ขอโทษเถอะครับ ผมนี่ว่าคุณอายุยังไม่แพ้ ง่า...อ้ายภรรยาเลิกแล้วละครับ"

เจ้าคุณบัจฉนี้ก ๗ ลืมตาโพล่งหัวเราะก้าก

"แกแพ้อ้ายภรรยา"

"ครับ...ถูกอุบายมันหน้อยเดียวผมเลยโกรธมัน" พูดจบก็มหงวนก็เล่าให้ท่านเจ้าคุณฟังถึงอุบายอันแนบเนียนของนายจอมทะเล้น

เจ้าคุณบัจฉนี้ก ๗ ตบมือหัวเราะชอบใจแล้วท่านก็พูดกับลูกเขยของท่าน

"เลี้ยงโต๊ะจีนนะไว้"

"ครับ พงุ่นี่เลี้ยงแน่ เลี้ยงดูปู่เลื่อพร้อม ผมจะซื้อเดอริโซโต้สักคัน เหลือเงินเท่าไรเลี้ยงกันให้สะบั้นไปเลย ผมต้องรีบไปเอาเงินที่คุณอาเสี่ยก่อน"

เจ้าคุณบัจฉนี้ก ๗ กล่าวสัพยอกนวลลออ

"โง่หมื่นบาทหวานเลยนะแก

นวลลออหัวเราะ

"โซคของหนูคะ คุณอาพนนแก้ตัวกับเข้อีกสักครั้งซิคะ"

ท่านเจ้าคุณสันศิริชะ

"ไม่เอาแล้ว เซ็ดจนตาย"

สองสหายกับนวลลออพากันเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน หลังจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็ทราบกันทั่วหน้าว่า นิกรเป็นผู้ชนะเลิศ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ ได้จ่ายเซ็ดที่ยึดไว้ ๔ฉบับให้นายการุณวงศ์ทัน ที่